VI. évfolyam, 38. szám

1950 szeptember 15

Ludas Matyi

Nem vitás, hogy a baloldali kéz fog nyerni!

70 fillér

Gengsztertámadás egy newyorki lokálban

— Mit akar tőlem? Én Truman vagyok, az Egyesült Államok elnöke!
— Pardon, nem tudtam, hogy szakmabeli.

A királyok útján járok

Még végig sem olvastam Gábor Andor „Fasor" című cikkét a múltheti Ludas Matyiban, máris kinyílt a töltőtoll a kezemben és a következő kis történetet tintázta papirra:

Ferenc Jóskától elvették a rakpartját, tekintet nélkül arra, hogy rakpart nélkül lesz-e tekintélye a pokolban vagy sem. Ez helyes. De hogy felséges felesége őnagyságának meghagyták az útját, ez helytelen. Szép, tágas jóforgalmú kis út (Pestújhelytől a Városligetig), ha jól gazdálkodnak rajta, ketten is megélnek belőle. Ahogy én ismerem azt a pofaszakállas burgi bugrist, képes lesz a felesége útján élősködni. — Nagy Lajos király útjáról már nem is beszélek. Ő nagy volt. Igaz, hogy egy király olyan nagy lehetett, amilyen csak akart lenni. Ő nagy akart lenni, hát nagy lett. Olyan nagy lett, hogy egyszerre négy tenger mosta a lábát. De azt négy tenger se mossa le róla, hogy többet ölt a maga idejében, mint az összes akkor élő kis királyok.

Felséges utaim! Bocsássátok meg nekem, hogy rátok taposok, de csak a ti úttesteteken keresztül tudom megközelíteni a munkahelyemet. Ugyanis ott szállok fel minden reggel a villamosra, ahol a Nagy Lajos király útja keresztezi az Erzsébet királyné útját. A villamos is stílszerű, 67-es, mint a Deák-féle kiegyezés. Végigdöcögünk az Erzsébet királyné útján, azaz nem is egészen végig, a 67-es lefordul a királyné útjáról és mint egy hűtlen szerető, átadja a helyét a trolinak. Az ifjú troli nem sokat cicázik, pillanatok alatt végez Erzsébet királyné ráeső útszakaszával.

Végre itt a Városliget, három percnyi királyszünet. Ami most jön, már nem királyi nász. Dózsa György útja a Vilma Királyné útjával ölelkezik. De Vilma fél perc alatt kiszakítja magát Dózsa halálos öleléséből és utat tör magának a város szíve felé. Én pedig tehetetlenül nézek ki a troli ablakán. Egy perc alatt elvonul előttem mult és jelen:

Vilma királyné-út 44: ÉDOSz-szakszervezet.
Vilma királyné-út 46: Bányász Szakszervezet.

No de ilyet, no de ilyet! Vilma királyné érdeme lenne ez a sok szép szakszervezet? A látszat az, mert hiszen többszörösen benne foglaltatik.

Úgy érzem, hogy ez a trolinak sem tetszik, mert vágtat, mint egy őrült. Végre nagy zökkenéssel megáll, de előzőleg még nagyot radiroz hátsó kerekével a királynői úttest végtagjára.

Lövölde-tér! ... Azt hinné az ember, hogy itt már lőttek a királyoknak. Nem. Most jön a közönséges Király-utca, minden királyok útja, még az enyém is ...

KIRÁLY FERENC útmester

U. i.: Andrássynak, a királyok lakájának már nincs útja, de ha nem tudnák az illetékesek, megsúghatom, hogy Külső Andrássy-útja van.

Családi hírek

— Hogy vagy, komám?
— Köszönöm, jól.
— Hát a család hogy van? Volt valami örvendetes szaporulat?
— Volt hát. Csakhogy nem a mi családunk szaporodott, hanem termelőcsoport szaporodott a mi családunkkal.

AZ EGÉR

Egér Péter, a kiváló
Kisegér egy spájzban élt,
Éhségtől és szomjúságtól
Ennekfolytán sose félt.

Hencegett a szomszédjának
Egér Pálnak gyakorta:
„Nálam egymás hegyén-hátán
Áll a sült és a torta!

Ma gazdám egy mázsa cukrot
Vett és két mázsa melaszt!
Természetes, hogy ő meg én
Együtt fogyasztjuk el azt!"

Másnap megint így hencegett:
„Az én gazdám a legény!
Három mázsa lisztet vett, mit
Ketten eszünk, ő meg én!"

Rávaló nap mellére üt:
„A zsír fínom eledel!
Öt mázsát vett ma jó gazdám
S ketten faljuk vele fel!

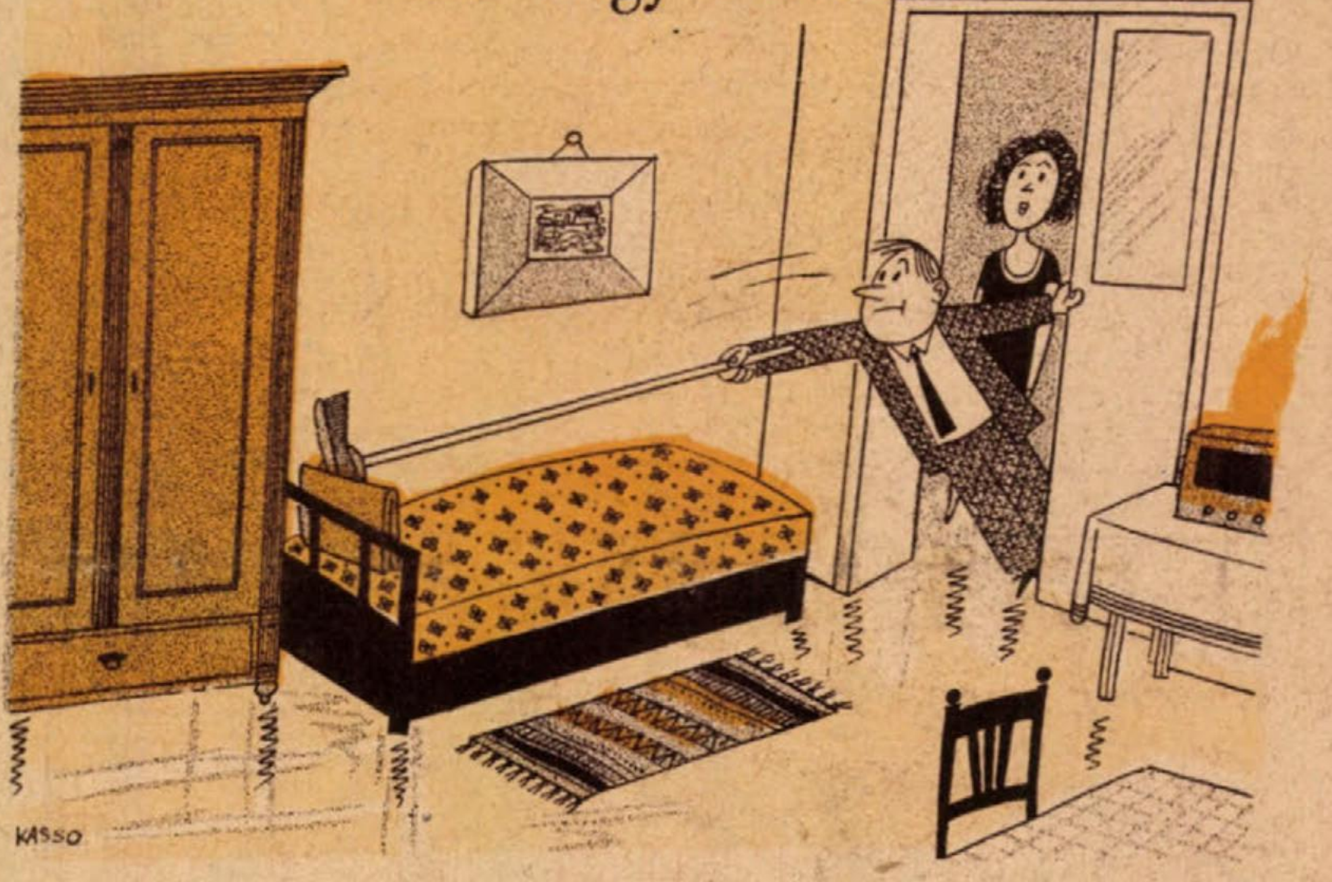
Úgylátszik hogy szeretetét
Csak én belém helyezi,
Mert bármit kap a jó lélek,
Azt velem megfelezi!"

Ámde másnap Egér Péter
Zokogva jött: Jajajaj!
Mély részvéttel kérdi tőle
Egér Pali: Mi a baj?

„Nem szeret már az én gazdám!
Három esztendőt kapott!
Eddig mindent megfeleztünk
S ebből engem kihagyott ..."

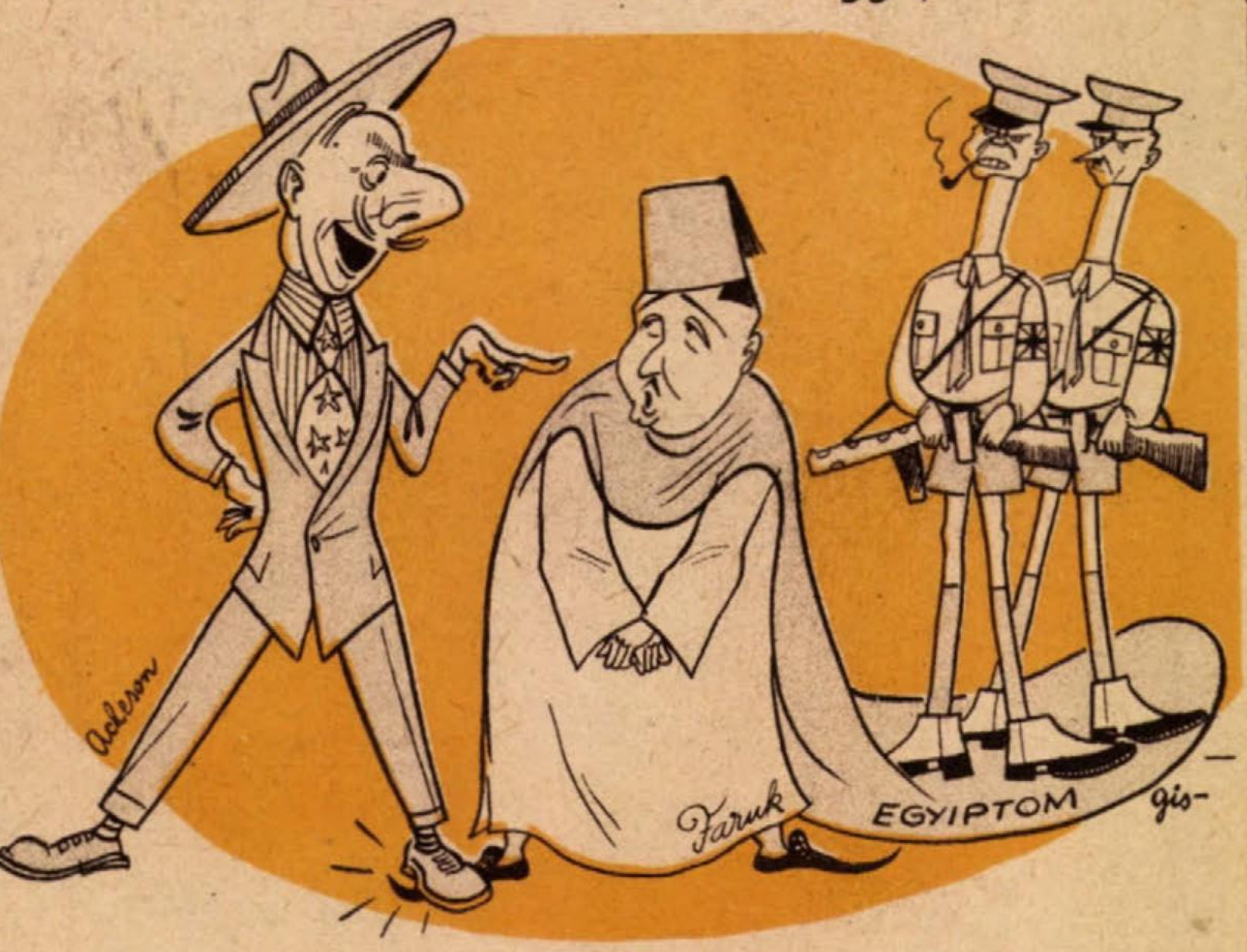
GERGELY MIKLÓS

Őszi nagytakarítás

— Jaj, a szobában felejtettem az aktatáskámat!

Mr. Acheson baráti kérelme Egyiptomhoz

Acheson: Örülök, hogy önszántából támogatja a koreai agresszíót.

Aminek nem szabadna lennie

Kovács szaktárs tíz perc késéssel futólépésben érkezik a munkahelyére.
— Ejnye, ejnye, Kovács szaktárs — csóválja a fejét a portás — hát nem volna kényelmesebb egy negyedórával korábban felkelni?
— Kényelmesebb volna — feleli önérzetesen Kovács — de én nem vagyok az az ember, aki a saját kényelmét nézi!

Kuláktűnődés

— Ha rajta ülök, rajtacsípnek; ha beadom zsizsikestül, akkor becsuknak, ha zsizsiktelenítem ... de nem, arról szó sem lehet!

Olvasom

az Új Ember legutóbbi számában, hogy „az élet legünnepélyesebb mozzanata a halál, s ezért a halál küszöbén elsuttogott szavak mindenkor erősebb nyomatékot kaptak bármiféle evilági kijelentéseknél.”

Az Új Ember munkatársa e sorokat feltehetően nem halálos ágyán diktálta gépbe s így nyilván már eleve lemondott arról, hogy fent idézett evilági kijelentése különösebb nyomatékot kapjon. De, mert a szemfényvesztés akkor a legszórakoztatóbb, ha tudom, hogy szemfényvesztés — tovább olvasom az elmefuttatást, s íme mindjárt kiderül, hogy szerzőnk miért hangsúlyozza olyan nagyon az utolsó szavak jelentőségét. A továbbiak során ugyanis többek között IX. Lajos francia király, Kolumbus Kristóf, Descartes, Affre érsek, Chopin és IX. Pius pápa utolsó szavaival ismerteti meg olvasóit. S lám, milyen különös: a király, a pápa, az érsek s mindezek kegyencei egyöntetűen mély vallásos érzéssel köszöntötték a túlvilági nyugalmat, életük legünnepélyesebb pillanatában.

Csakhogy a halál köztudomás szerint nem válogatós és mindenkinek jó esélye van arra, hogy a szóbanforgó ünnepélyben résztvegyen. S ha az utolsó szavak erősebb nyomatékáról van szó, az nem vonatkozhatik csak a pápák, királyok s egyéb főrangú haldoklók utolsó szavaira. Az Új Ember kis idézetcsokra tehát túlságosan egyoldalú s nem végzek fölösleges munkát, ha azt néhány más idézettel egészitem ki.

J. Williams detroiti munkanélküli munkás például aki a halál küszöbére tüdőbaja és általános testi leromlása következtében lépett, ezeket a szavakat suttogta ama pillanatokban, amelyeket nem is talált olyan ünnepélyesnek: „Legalább egyszer jóllakhattam volna...” S azzal meghalt, anélkül, hogy — IX. Pius pápával ellentétben — az ő szavait bárki is feljegyezte volna. Pierre Valois francia bányász viszont, akit Moch csendőrei juttattak a küszöbre minden különösebb ceremónia nélkül, „Dögöljetek meg!” felkiáltással búcsúzott az árnyékvilágtól, búcsúszavainak erős nyomatékot adva. Frank Martens, oklahomai gyapotszedő néger kötélen közelítette meg a halál küszöbét, ahová néhánymásodperces fulladozás után eljutva, e szavakat suttogta a kötél másik végét tartó egybegyűltek felé: „Ocsmány gyilkosok vagytok mindannyian!”

Valószínűleg Trumanről kívánt erős nyomatékkal búcsúszavakat suttogni Patrick Cheney marylandi tizedes, amikor Taezson határában váratlanul a halál küszöbére jutott. A golyó azonban, amely szíven találta, nem adott időt arra, hogy pillanatnyi mondanivalóit megfogalmazza s így helyette az az északkoreai katona mondott egy-két jelentős szót az elnökről, aki Cheneyt később a meszes gödörbe fektette. Az északkoreai katona szavainak részletes ismertetése egyrészt igen erős nyomatékuk miatt nehézségekbe ütköznék, másrészt nagyonis evilági jellegénél fogva nem tartozik e cikkecske feladatai közé.

Tabi László

E heti találóskérdésünk

A délceg izomkolosszus Kovács szaktárs, az alacsony, vézna ember pedig Szabó szaktárs. A képen épp búcsúzkodnak egymástól. Kérdésünk: melyik megy a kettő közül MHK-próbázásra.

Felelet: Egyik sem, mert mind a kettő hanyag, nemtörődöm ember, aki nincs tisztában az MHK-mozgalom hasznosságával.

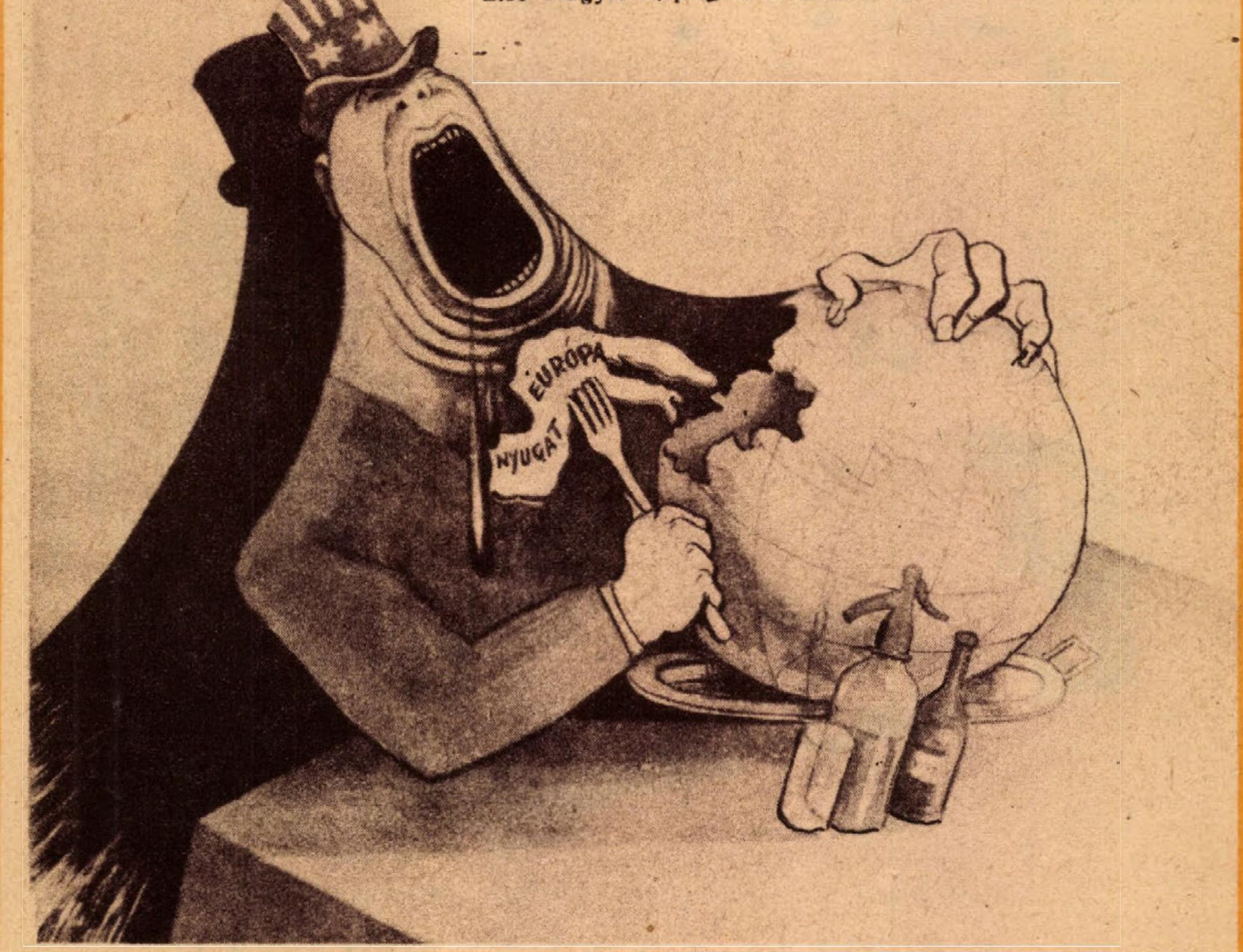
Tantárgy lett a közlekedési szabályzat

— Rendőr bácsi kérem, én tudom, mert tanultam! Anyu makacskodott, hogy csak menjünk nyugodtan...

A FALÁNK IMPERIALIZMUS ÁLMA

Ez a rajz Szilágyi Jolánnak, a Munkácsy-díjas karikatúristának az Első Magyar Képzőművészeti Kiáilításon szereplő műve.

Amerikában is átalakítják a természetet

Az Egyesült Allamok Rablógazdálkodási Hivatala hatalmas tervet dolgozott ki a természet átalakítására.

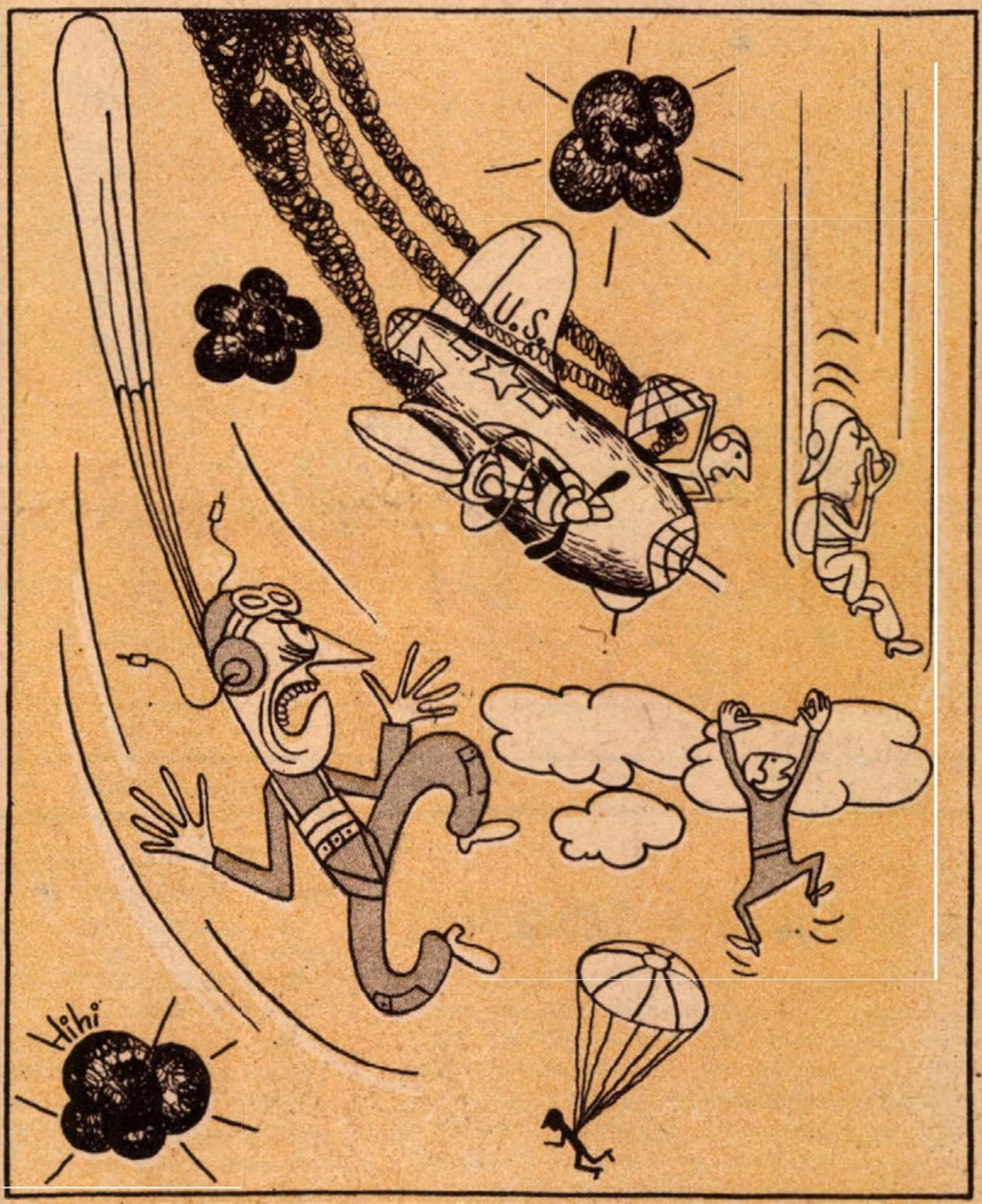
Megalakult a Sivatagosító-Homokosító és Szikesítő Alosztály, óriási csöveket szerelnek fel, amelyeken keresztül a szántóföldekről egyenesen a tengerbe lehet juttatni a búzát.

Külön hatalmas üzemeket állítanak fel az élelmiszerek megsemmisítésére. A Növénynemtelenítő állomáson most dolgoznak olyan gabonafajták és konyhakerti növények kitenyésztésén, amelyek minden vegyi beavatkozás nélkül is alkalmatlanok emberi fogyasztásra.

Máris üzemben van a Kolorádóbogár-Farm, amely nemcsak az amerikai szükségletet látja el, hanem az egyre nagyobbarányú kivitelt is.

Hatalmas sivatagsávok biztosítják mindenfelé az élelmiszerárak magas színvonalát. Teljes erővel folyik az Aszályosítási Terv végrehajtása. Most vannak kipróbálás alatt a jégesőgépek. A terv az, hogy a természettől függetlenül is biztosítani lehessen az elemi csapásokat. Ilyen elemi csapás például Amerika népére nézve Truman és Acheson. Az ő természetük olyan borzalmas, hogy itt nincs szükség külön természetátalakító munkára.

Koreán jött késő bánat

Amerikai pilóta: Én marha, miért nem maradtam inkább Chicagóban földi gengszter...

ÚJ BÉDEKKER

Formóza

Formóza egy sziget, amelyen egyesek szerint nincsenek amerikai katonák, mások szerint vannak amerikai katonák. Hogy vannak, azt az egész világ állítja, hogy nincsenek, azt viszont maguk a Formózán levő amerikai katonák állítják és nekik el lehet hinni, mert ők ott vannak, ők csak tudják.

Formóza egyik legnagyobb idegenforgalmi érdekessége MacArthur bicskája, amely a tábornok multheti nyilatkozata alkalmából törött bele Formózába.

A bicskától nem messze látható a másik nagy idegenforgalmi nevezetesség, Truman orra, amelyet maga az amerikai elnök ütött bele Formózába.

Formózát tulajdonképpen Tajvánnak hívják, az amerikaiak csak azért nevezik Formózának, mert azt remélik, hogy így az igazi tulajdonosa nem ismeri meg.

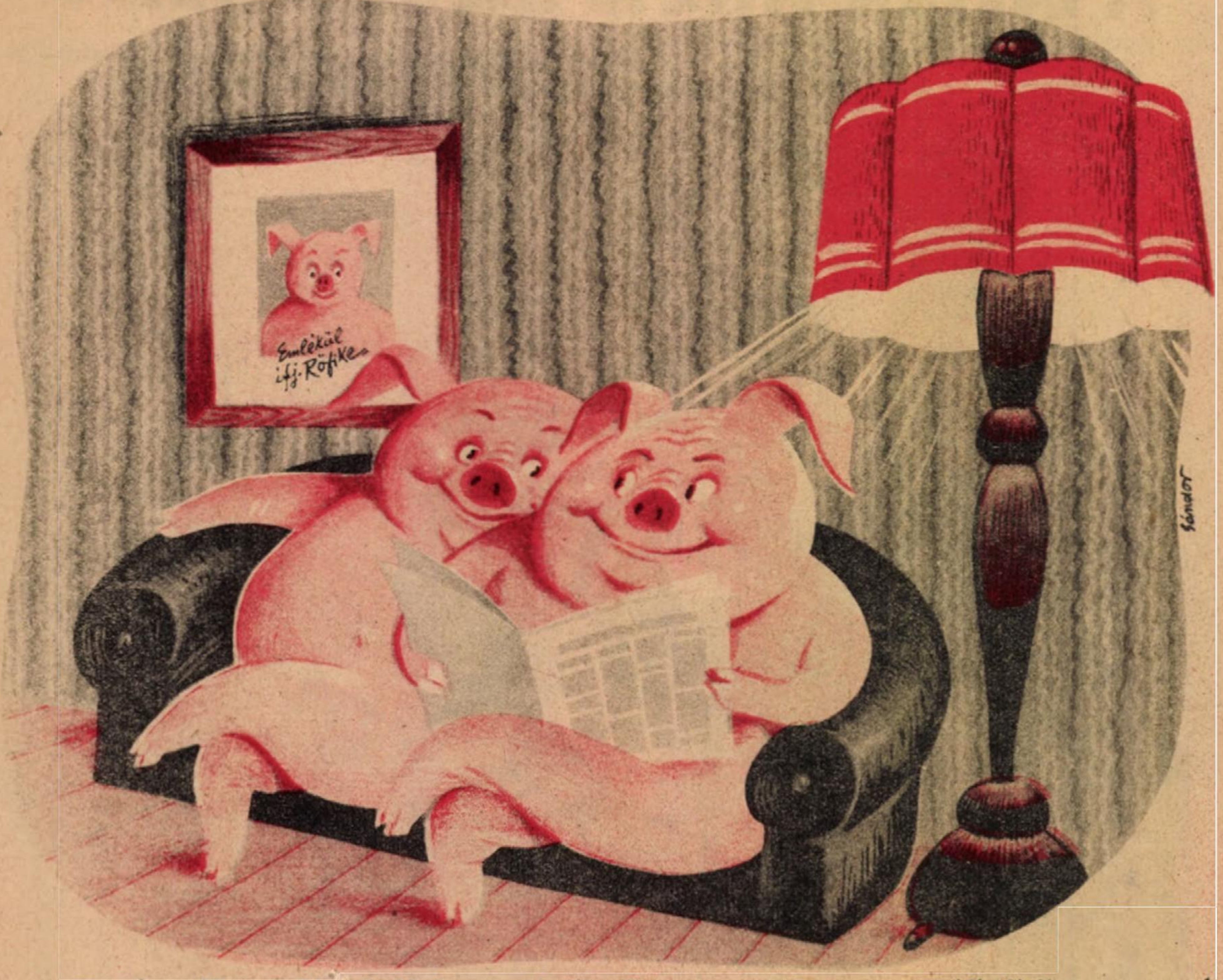
Aminek nem szabadna lennie

— Borzalom, milyen rendetlen és hanyag vagy!
— Mondd már, legfeljebb önkritikát fogok gyakorolni.

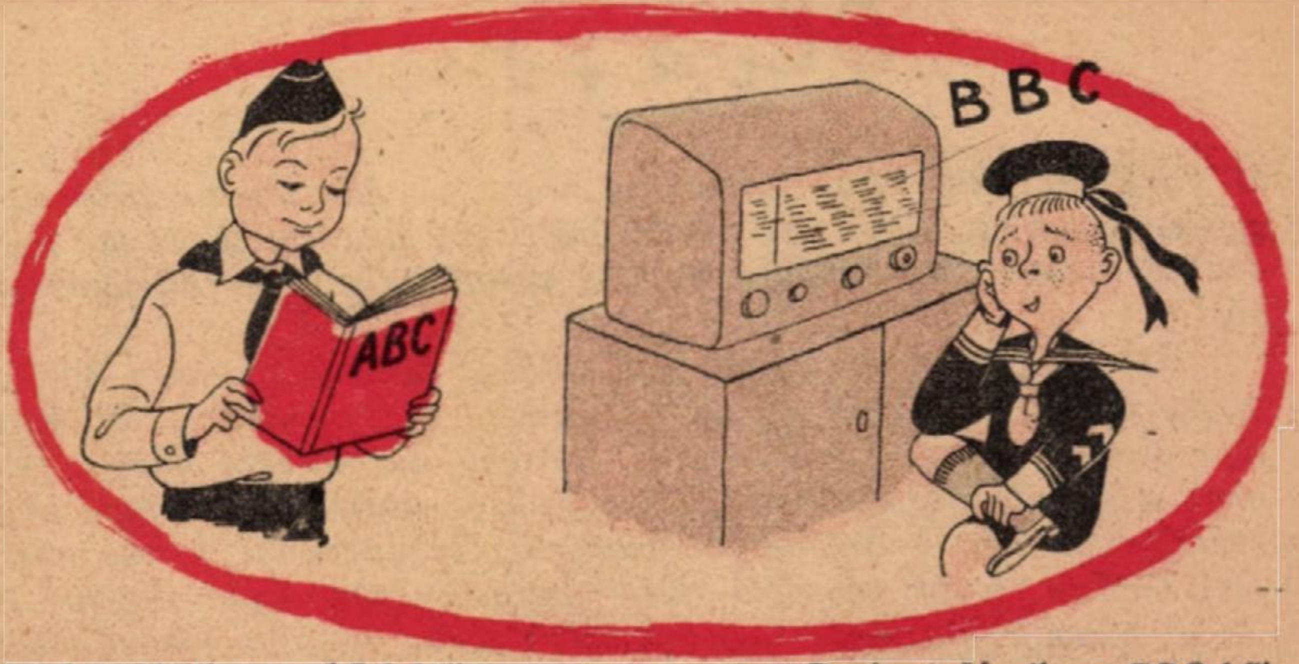
Röfike is meg van elégedve

Eldőlt az ország legjobb hizlaló kanásza címéért folyó verseny

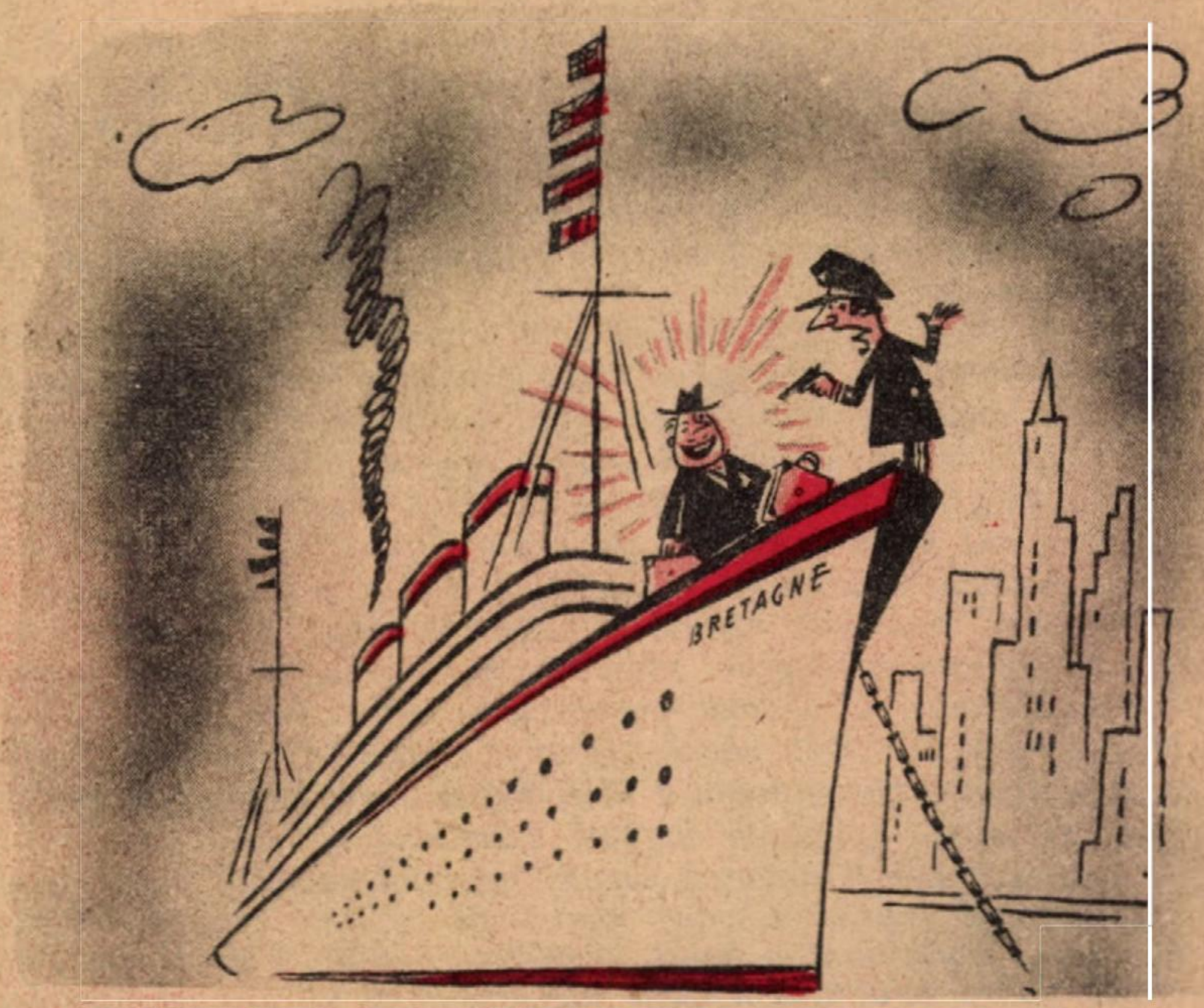
— A, a Koncz József Halaspusztáról? Egyszer ettem a moslékjából, — csuda finom volt!

Ki miből tanul?

Kovács Pistike az ABC-ből. Reakczi Józsika a BBC-ből.

Vámvizsgálat New Yorkban

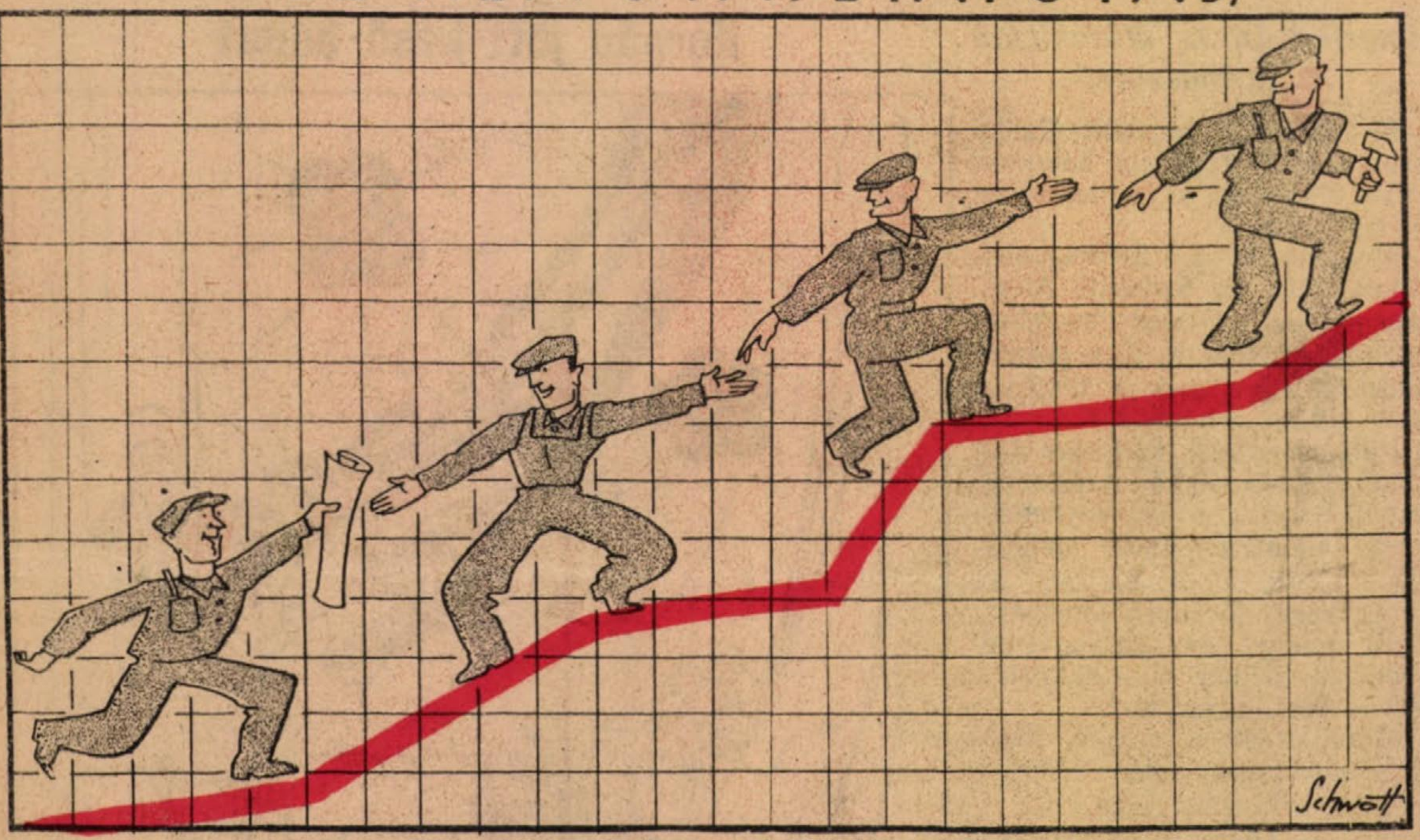
— Ahá, utas úr, maga rádióaktív anyagokat akar kicsempészni az USA-ból

— Eszemben sincs kérem...

— Ne feleseljen! Maga sugárzik!

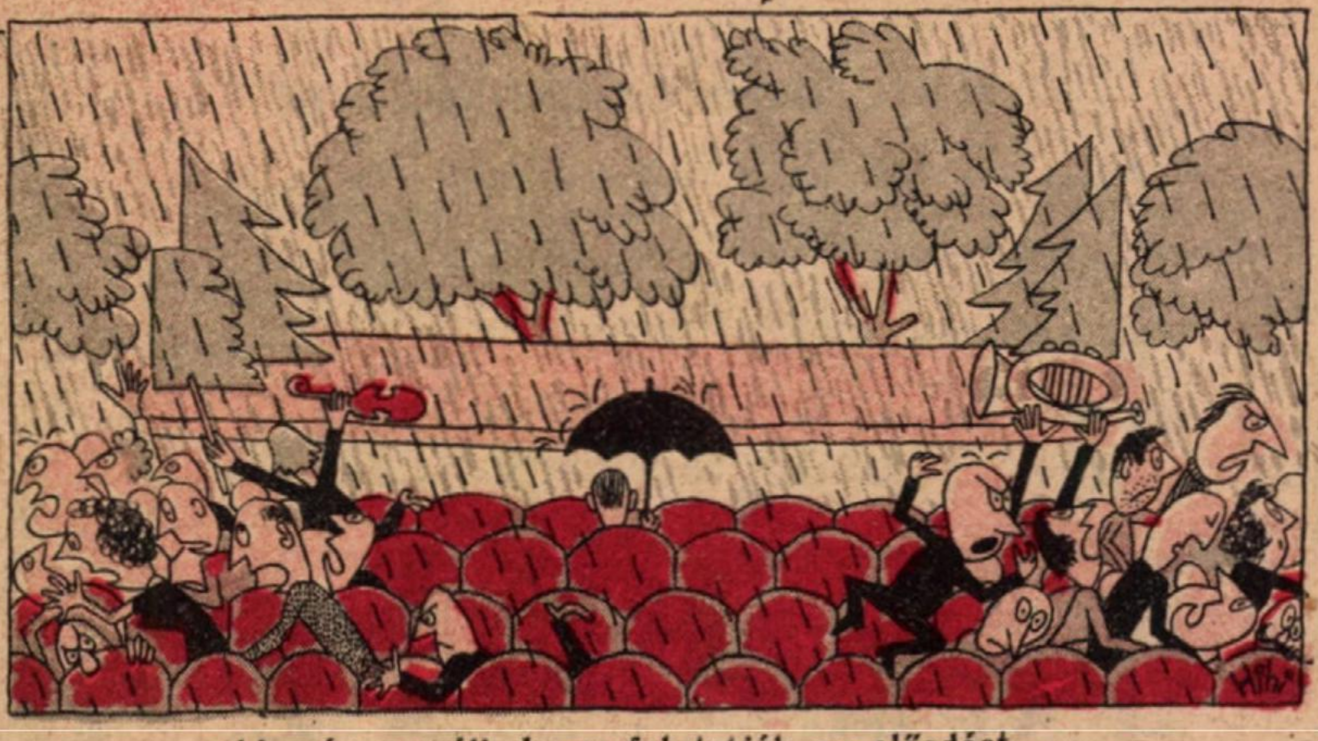
— Az igaz. Ragyogok a boldogságtól, hogy itthagyom a „szabadság" földjét...

EZ NEM STAFÉTAFUTÁS,

hanem tapasztalatátadás.

Egy optimista a szabadtéri szinpadon,

aki még reméli, hogy folytatják az előadást...

M. LANSZKOJ:

A NEW-JUMPERI SZÖKEVÉNY

Semmiséggel kezdődött az egész. Ben Hughby műhelyének küszöbét új vevő lépte át. Nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy New-Jumperben Ben Hughbynál nem akad kiválóbb próbababakészítő. Az általa készített testrészeket ott láthatta az ember a város legelőkelőbb fodrászainak és konfekciós üzleteinek kirakataiban.

Az ismeretlen vevő némikép különösen festett. A meleg ellenére egész a füléig felhajtotta ballonköpenye gallérját, kalapját pedig egész a szemére húzta.

— Egy fejre lenne szükségem, — mondta az ismeretlen.

— Női vagy férfi fejre, kérem?

— Férfi fejre.

Ben azonnal kirakott a pultra egy tucatot a „G—12-es" szériából, — csupa rózsaszínű, ragyogó mosolyú, optimista képű, törhetetlen üvegből készült, jóságos kékszemű fejet.

A vevő nem volt valami válogatós. Fogta az első kezeügyébe eső fejet, megkopogtatta az orrát, megsímogatta a haját és intett:

— Ezt kérem!

— Becsomagoljam? — kérdezte Ben.

— Nem kell.

Az ismeretlen ezután gyors mozdulattal kirántott kabátja gallérjából egy közönséges pappendekliből készült építményt, miáltal kiderült, hogy egyáltalán nincs feje. Ben csupán a széles vállak egyenes vonalát látta maga előtt, középen, a gallér felett kerek lyukkal. A különös látogató minden habozás nélkül beleillesztette ebbe a nyílásba a frissen vásárolt fejet.

Ben kissé csodálkozott, de úgy tett, mintha nem először kellene hiányzó testrészeket pótolnia és még segített is a vevőnek eligazítani az inge gallérját. Mikor azonban az ismeretlen kalapját fejére téve, a kijárat felé indult, Bennek hirtelen eszébejutott valami.

— Helló! — kiáltotta utána. — Hé, mister. 2 dollár 40 cent!

Az azonban szemrebbenés nélkül kinyitotta az ajtót és kilépett az utcára. Ben utánarohant és nagy lármát csapott. Hiába. Az ismeretlen eltűnt.

Ben felvilágosításai, melyeket a rendőrségen adott a detektívfelügyelőnek, nemcsupán New-Jumpert rázták fel. A történet lejátszódása után 40 perccel már egymásután érkeztek az USA legnagyobb sajtóügynökségeinek külön tudósítóival a repülőgépek.

Kiadták az országos körözést és jutalmat tűztek ki az „üresfejű ember" kézrekerítőjének, de mindez semmi eredménnyel nem járt néhány kellemetlenségtől eltekintve. A sikert nagyban akadályozta Ben Hughby magasfokon álló művészete. A „G—12-es" szériához tartozó fejek olyan élethűek voltak, hogy számos tiszteletreméltó amerikai esett áldozatul durva gyanusításoknak.

Nap mint nap számtalan hír érkezett az „üresfejű emberről". Hol New-Yorkban látták a bírói emelvényen, hol a kongresszus terméből halászták ki, hol a Hearst-sajtó szerkesztőségéből... Mindannyiszor azonban zavart bocsánatkérés lett a vége. Bár az összes jelek egyeztek, a gyanusítottak fejéről közelebbi megtekintés után kiderült, hogy egyáltalán nem üres, hanem mindenféle szamársággal van tele.

A felháborodás és ijedtség hullámát rövidesen a titokzatos ismeretlen iránti forró szimpátia és részvét hullámzása váltotta fel.

John Royck, a képviselőház tagja, akit az ismeretlen utáni hajsza napjaiban különösen sokat zaklattak, kijelentette a „Mirror" tudósítójának, hogy büszke arra, hogy hasonlít a newjumperi szökevényre.

— Ez a szép és minden szeméttől mentes fej korunk emberének eszményképe lehetne, — mondta a kongresszus tiszteletreméltó tagja. — Bátor hazánk fiának tette méltó a követésre. A műfejnek nem árt sem a nátha, sem a válság gondolata. Nem fél az ágyúgolyóktól és a gáztól sem. Jövő szerdán törvényjavaslatot terjesztek elő hadseregünk és rendőrségünk fejállományának kicseréléséről.

*

Most pedig Mr. Haggerthy „taxi-ágyairól" kell szólnunk néhány szót. Naprólnapra katasztrófálisan növekedett New-Jumperben a munkanélküli munkások és hajléktalan farmerek száma. Az ágyrajáró albérletek régi rendszere elégtelennek bizonyult. Ugyanis nem csupán az volt a baj, hogy nem akadt elég hely az aludni kívánó hajléktalanok számára, hanem elévült az egész éjjelre szóló ágykiadás elve, mert az álmos munkanélküliek zsebében rendszerint nem akadt annyi pénz, amenynyivel meg tudták volna fizetni az alvást este 10-től reggel 5-ig.

A taxi-ágyakat időmérő szerkezettel és speciális rúgóberendezéssel látták el. Ilyenformán az ágyrajáró anyagi helyzetének megfelelő időre bérelhetett ágyat — 30 perctől 8 óráig. — Ahogy letelt az utolsó megfizetett másodperc, automatikusan mozgásbajöttek a matracban rejlő rúgók, előbb három figyelmeztető rúgást adtak, aztán az álomszuszékot a földre vetették.

Egy éjjel, körútja alkalmával az ügyeletes tisztviselő különös jelenségre lett figyelmes. Az 1385 számmal ellátott ágy, melyet két órai alvásra béreltek, éppen abban a pillanatban rúgta le a klienset. Ebben még nem lett volna semmi érdekes. Az ágyról lependerült vendég azonban négykézláb állt és a szomszédos ágyak alatt kereste a — fejét. Végre megtalálta és gyorsan helyretette.

A tisztviselő minden hűhó nélkül karonragadta a gyanús vendéget. Félóra múlva ott ült mesterséges fejével együtt a titokzatos idegen Jack Forster, a „veszélyes gondolatok" alosztályának vezetője előtt.

— Saját érdekében tanácsolom, hogy mondjon el mindent magáról! — kiáltott rá Foster.

— Semmit nem titkolok el, — mondta az ismeretlen. — Senki vagyok. Számokból raktak össze és elfelejtettek fejet is adni hozzá. Én vagyok a „boldog amerikai átlagember". Köteteket írnak rólam és a rádióban örökké csak rólam beszélnek. Én vagyok az „amerikai életforma" megtestesítője. Mindenki tudja rólam, hogy rengeteg zsír, szalonna, gyümölcs, whisky és rágógumi jut nekem. Mindenki tudja, hogy tele a zsebem, van munkám, lakásom és porszívógépem... Valójában pedig se munkám, se lakásom, se pénzem nincs.

— Hallja-e, óvatosabban beszéljen!

— Nincs mitől óvakodnom! Bejártam egész Amerikát, hogy megkapjam azt, amit a maguk közgazdászainak számításai értelmében kellene kapnom. Jártam Mr. Morgannál is. A jövedelme jónéhány millió „boldog amerikai átlagember" jövedelmét teszi ki. Rövid úton kirúgtak... Voltam Paul Irving kunyhójában is. Megvan a feje, erős karjai, és sok gyereke. Hatodik hónapja van munka nélkül. Ott lebegek valahol az űrben. Mr. Morgan és Paul Irving között. Nem létezem, csak egy kitalált mitosz, statisztikai trükk vagyok. Hát ezért nincs se nevem, se fejem, se foglalkozásom. Az isten szerelmére, adjon nekem helyet az életben!

Az ismeretlen kimerülten foglalt helyet. Jack rávetette magát a telefonra. Jelentést tett főnökének. A főnök jelentést tett a külügyminiszternek. A külügyminiszter jelentést tett a Wall-Streetnek.

Fél óra múlva Jacknek kezébe nyomták az elnök táviratát: „Sürgősen küldje a boldog amerikai átlagembert az „Amerika hangja" főszerkesztőségébe."

— Gratulálok, mister izé... — mondta meghatottan Jack. — Most aztán egész életére biztos kenyere lesz.

A „boldog amerikai átlagember" semmit sem válaszolt. Törhetetlen üvegből készült szemei és műrostból szőtt arca nem ismeri sem a könnyeket, sem a szégyen pírját.

A világ legnagyobb vizierőművei épülnek a Szovjetúnióban

Le a bürokráciával!

Fiú vagy lány?!

Ragyogó augusztusi reggelre ébredt Boros Antalné, kemecsei (Szabolcs m.) lakos. Kissé törődött testtel kelt fel a gyermekágyból, de a nagyszerű ébredés új erőt öntött tagjaiba. És még egy: az anyaság örök jó-érzésén felül az a tudat, hogy egy kis emberrel ismét erősödött a béketábor. Mert a gyermekét ő fogja nevelni; az lesz, ami ő: a demokrácia építő munkása!

A gyógyuló betegek jellemző vitalitásával fogott a dologhoz, s készítette ki emberének a határban dolgozó munkás napi bőséges fejadagját. Majd rábízta a kicsit komaasszonyára és Nyiregyházára utazott. Az OTI-ba és az anyakönyvvezetőhöz.

*

Az OTI kerületi pénztárából vegyes benyomásokkal távozott s csak egy kétségtelen tényt könyvelhetett el: — pénzt nem kapott... Pedig az utánajárással kapcsolatos három és fél óra verejtéke 4, azaz négy szoba küszöbére hullott. (Igaz, rossz volt már a munkahelyen kiállított beteglap is...) Utána az anyakönyvvezetőségre ment, ahol bámulatosan rövid idő alatt végzett: „rögtönzött" cédula hirdette, hogy a referens „távol" van...

*

Másnap az újszülöttel a karján vonatozott be Borosné Nyiregyházára. (Nyugodtan tehette: az OTI „majd" kifizeti az azonnali költségmegtérítést.) Az OTI-ban lényegesen haladt az ügye: csak két és fél órát időzött, s a meglévőkön felül mindössze öt újabb írást kértek tőle...

Innen az elpusztíthatatlan optimizmus a további teendők elvégzésére ösztönözte tova, s a vélt siker biztos reményében „célozta" meg az anyakönyvvezetőséget.

Itt kezébe nyomtak egy írást, amit nyolcszori elolvasás után bizonyosfokú megdöbbenéssel lökött el szemeitől: valami nem „stimmel!" — Amikor a kórházi ágyon feküdt és az anyakönyvvezetőség tisztviselőnője az újszülöttre vonatkozó adatok felvételére jött, ő érthetően, világosan megmondta: a kislány Márta, r. katolikus...

És Borosné most ezt olvasta: az újszülött „fiú, Márton, reform.!" Karján a gyermekkel odalépett a fakorláthoz s magához szólította a kórházban megismert tisztviselőnőt. A sértett anya önérzetével szólította fel: „Jöjjön, bontsa ki a gyereket!" Miután többszöri felszólítása is eredménytelen maradt, maga szabadította ki a csecsemőt „kötelékeiből". Az „élmény" nagyszerűségének súlya alatt porig roskadt a tisztviselőnő és az összesereglő tömeg.

Borosnétól kétszer 8 forintos okmánybélyeget kértek a „sajnálatos tévedés" hivatalból történő korrigálására s „Ne búsuljon jó asszony!" felkiáltással útjára bocsátották.

*

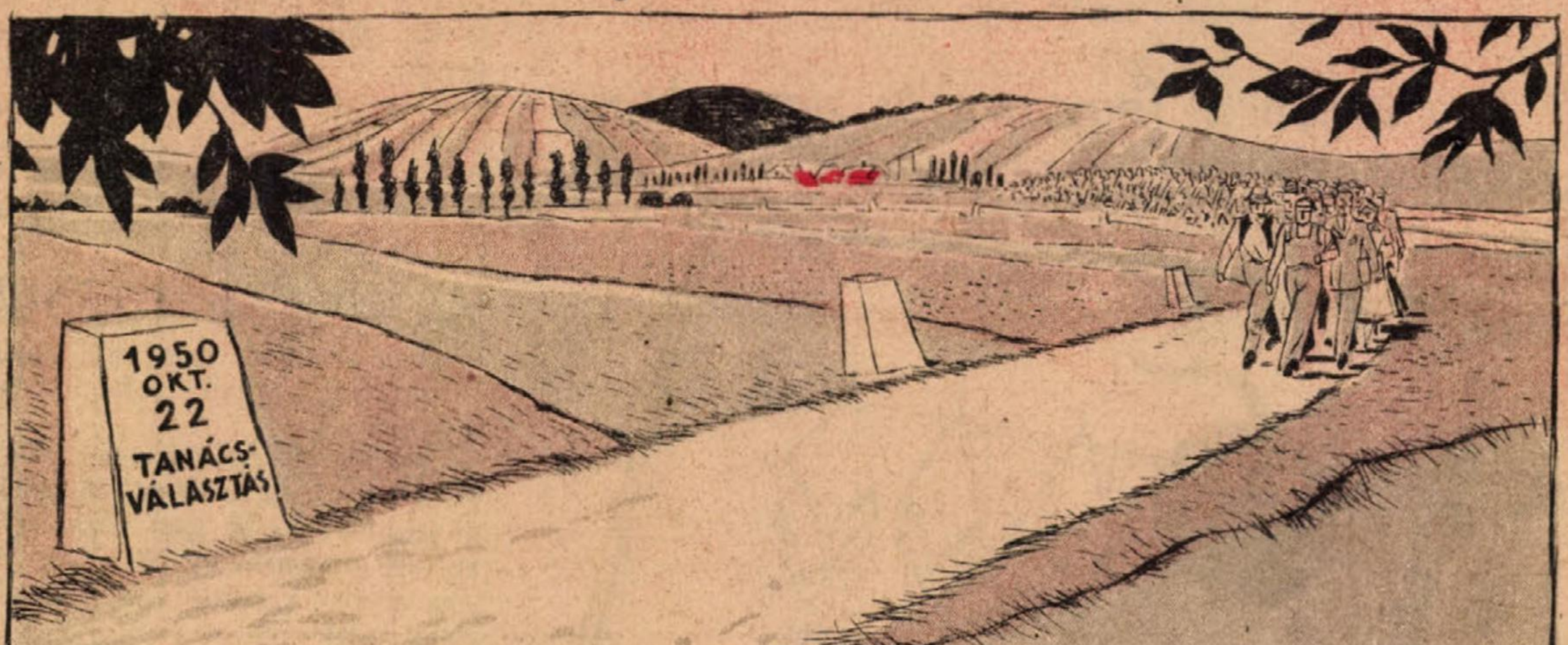
Borosné azóta is várja a „korrigálást" s álmában rémképek gyötrik: — múlik az idő s ha 18 éves lesz Márta, mint „Mártont" sorozásra hívják, férfiak közé osztják be, stb.

*

A „korrigálást" várva napjában huszonhétszer megnézi gyermekét; hiszen mint anya sem tudja, hogy: „fiú-e, avagy lány?!"

Hermándy László
Kemecse
Szabolcs megye.

Az új mérföldkő

ÜGYBUZGÓ KLASSZIKUSOK

— Minek köszönhetjük a szerencsét?
— Hallottuk, hogy az önök gyárában rossz a közönségszervezés, hát eljöttünk mi magunk felkérni önöket: váltsanak színházi bérletet!

Irodalmi pályázat Amerikában

Érdekes irodalmi pályázatot hirdettek Amerikában. A pályázat célja: bemutatni és megszerettetni a világ népeivel az amerikai életformát. Lehet pályázni színdarabbal, verssel, novellával, árjegyzékkel, tőzsdei jelentéssel és elfogatóparanccsal.

Ilyesféle témákat lehet feldolgozni:

„Első lincsem története."
„Hogyan lettem milliomos?" (Szűkkörű pályázat.)
„Hogyan lettem kéjgyilkos?"
„Hogyan lettem kasszafúró?"
„Hogyan lettem külügyminiszter?" (A túlságosan borzalmas részletek kihagyhatók.)

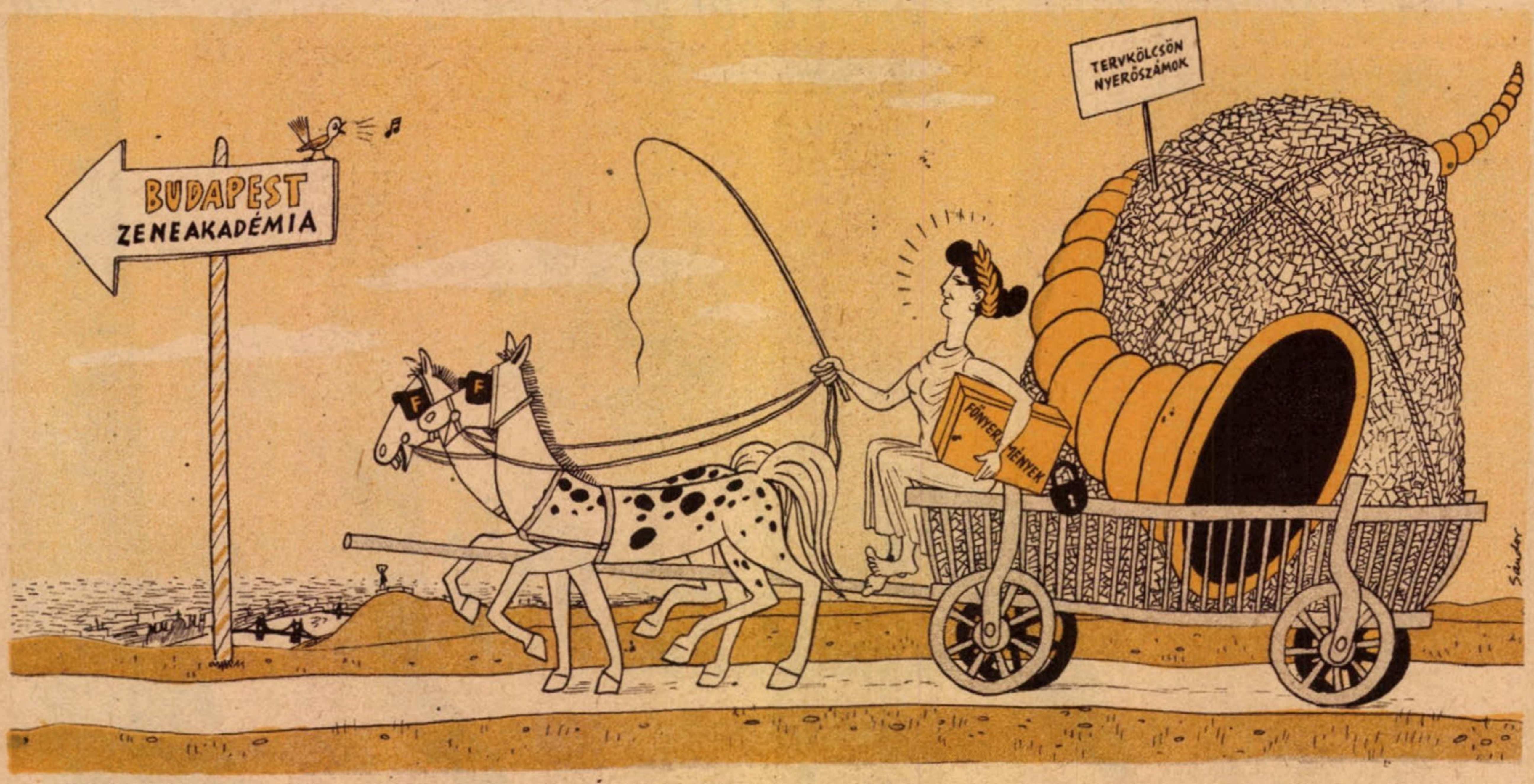
A fontos az, hogy a művekből kidomborodjék az amerikai életforma magasabbrendűsége, a gengszterélet vidámsága s a politikai pálya kalandorsága. Csengjen ki a munkanélküliek életéből a szabadság szeretete. Ki kell emelni, hogy az éhenhalás mennyivel fájdalommentesebb, mint a lepra. Rá kell mutatni a művészet szabadságára. Megfelelő összegért mindent lehet iratni a szabad piacon kapható írókkal. Be kell bizonyítani a korlátlan lehetőségeket. Bárki tányérmosással kezdheti s utcaseprésse! végezheti. Harsogjon ki a műből a lelkesedés az igazi amerikai egyenlőségért. Acheson éppen olyan nagy gengszter, mint Al Capone. Nem szükséges négernek lennie valakinek ahhoz, hogy agyonverjék. Elég, ha kommunista.

Ha valaki nem író, nem kell kidolgoznia a témáját. Elég, ha leírja magát az élményt. Sőt, ha valaki nem tudja leírni például a gyilkosságot, elég, ha elköveti, azzal is pályázhat.

Egy kulák a sok közül

A kulák kétségbeesetten rohan a feleségéhez:
— Hé, asszony, baj van!
— Mi történt? — kérdi ijedten a kulákné.
— Búza van a zsizsikben!

Fortuna szekerén boldogan ül...

— Régen nem volt ilyen szép és nagy feladatom! Ennyi nyeremény és mind becsületes magyar dolgozóké lesz!

Kulákkaland

— Látja azt az embert? Annyit beszéltem neki, hogy majd bedagadt a torkom, oszt mégis belépett a termelőcsoportba.

— Többet kellett volna neki beszélni.

— Akkor az illető nem lépett volna be termelőcsoportba?

— Nem. Akkor a maga torka bedagadt volna.

Gengszterek — gengszterekről

Gyakran hallgatom az amerikai rádiót, de nem a híreket, azokról már leszoktam régen, amikor megtudtam a rádióból, hogy Pesten nincs járda és hogy nálunk fakéregből csinálják a kenyeret.

Ellenben néhány nappal ezelőtt hallgattam egy hangjátékot, aminek ez volt a címe:

„A RAVASZ HOLTTEST.".

A ravaszság ott kezdődött, hogy a lelőtt gengszter felesége elment az orvoshoz, érdeklődni, hogy van a kedves férje. Az orvos megnyugtatta a nőt:

— Három golyót kapott a fiú, kettő könnyű, egy halálos.

Az asszony azonban nem csüggedt. Erre nem is volt idő. Összehívta férje volt bandájának, vagyis volt férje jelenlegi társulatának tagjait:

— Férjemet, a kiváló banditát meggyilkolták ismeretlen tettesek. Ez bosszúért kiált. Tudom, hogy számíthatok segítségtekre — mondta a gyászoló özvegy és az egyik banditát, aki tiszteletlenül vakaródzott, hirtelen szívenlőtte, hogy nagyobb nyomatékot adjon nőiességének.

A halottat elgurították, hogy ne zavarja a tárgyalást, aztán megindult a nyomozás a gyilkos után, aki többszöri felszólításra sem jelentkezett.

Óvatosságból az asszony hét gyanusítottat agyonlőtt nyomozás közben, de ez nem nyugtatta meg. Érezte, hogy egyik sem volt az igazi.

Ekkor súgta be valaki a „Szőrös Fred" nevet. A banda tagjai felhördültek. Megvan az igazi. Olyan gyilkosság még nem történt a környéken, amiben „Szőrös Fred" ne vett volna részt.

A banda, kerülni akarta a feltűnést és ezért kivont gépfegyverekkel, de álarcban és hasoncsúszva igyekezett a veszélyes gengszter palotája felé, ami tömve volt testőrökkel, politikusokkal és volt külügyminiszterekkel.

Az asszony, maga a bánatos özvegy csúszott az élen, utána ki-ki saját hasán, óvatosan lövöldözve.

„Szőrös Fred" és társulata persze viszonozta a tüzelést, ami zavarta a forgalmat a Broadwayn és a járókelők inkább moziba menekültek, mert nem akartak a csetepatéban agyonlövődni.

Hirtelen, a harc kellős közepén, az asszony, a bánatos özvegy homlokonlőtte alvezérét, mert eszébejutott valami és véget akart vetni a vérontásnak:

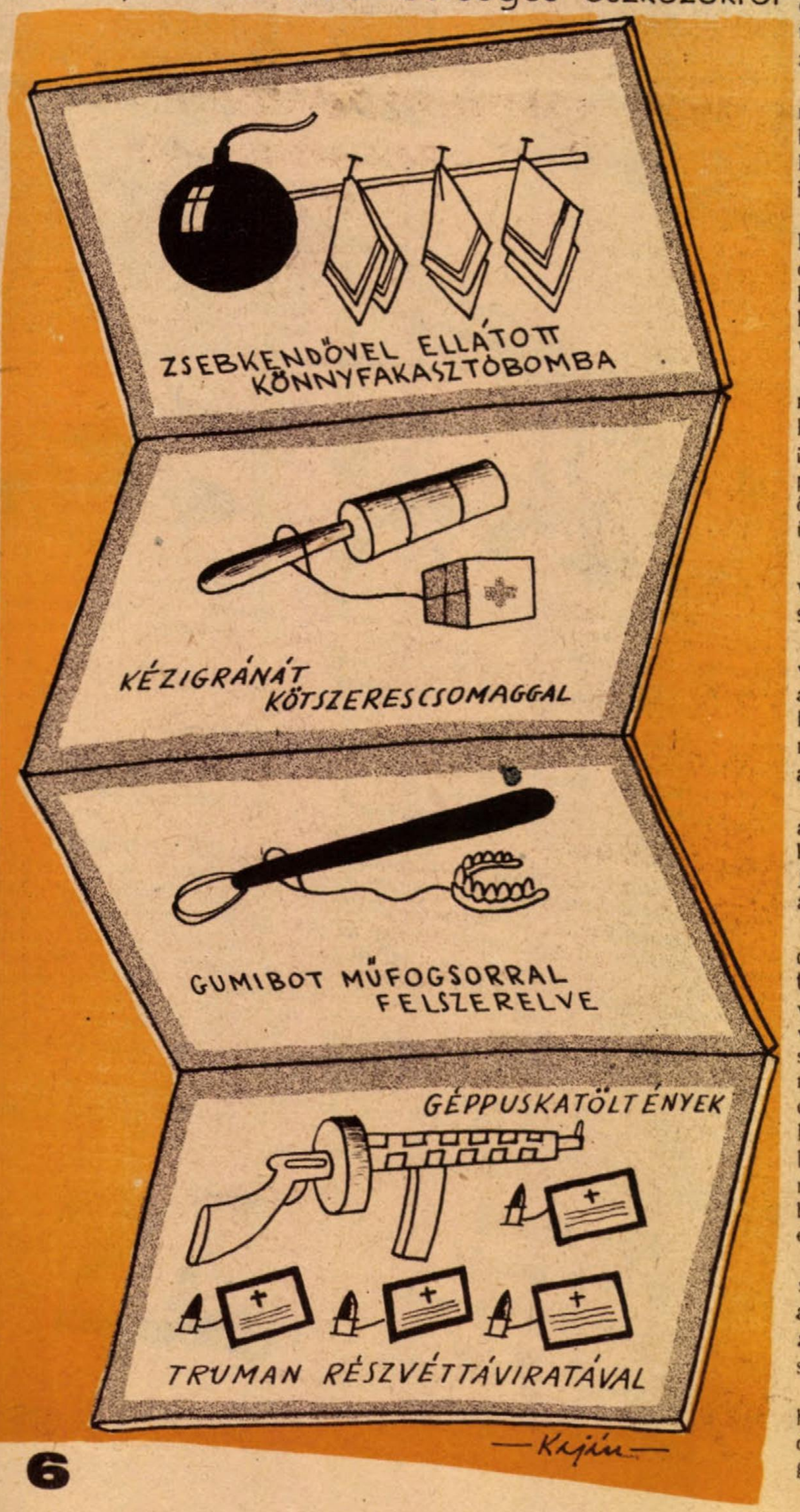
— Gyilkosaim! — kezdte beszédét — tegyétek hüvelybe fegyvereiteket. Szépen harcoltatok, büszke vagyok rátok, de most már elég volt. „Szőrös Fred" most kivételesen ártatlan! Errenézve döntő bizonyítékom van. Éppen most jutott eszembe, hogy férjemet én magam lőttem le, mert vita volt, csak közben a bevásárlás, meg adófizetés, meg új kalap, meg mindenféle közbejött és így elfelejtettem. Ejtsünk egy könnyet jeltelen sírjára!

A banditák még egy udvariassági sortüzet adtak le Szőrös Fredre, aztán a legények zsebredugták álarcaikat, abbahagyták a hasoncsúszást és meghatottan hazatértek:

— Ilyenek a nők! — mondta meghatottan Szőrös Fred, aztán lefordult alvezéréről, mert udvariassági golyót kapott.

K. P.

Egy amerikai fegyvergyár prospektusa a sztrájkolók elleni „emberséges" eszközökről

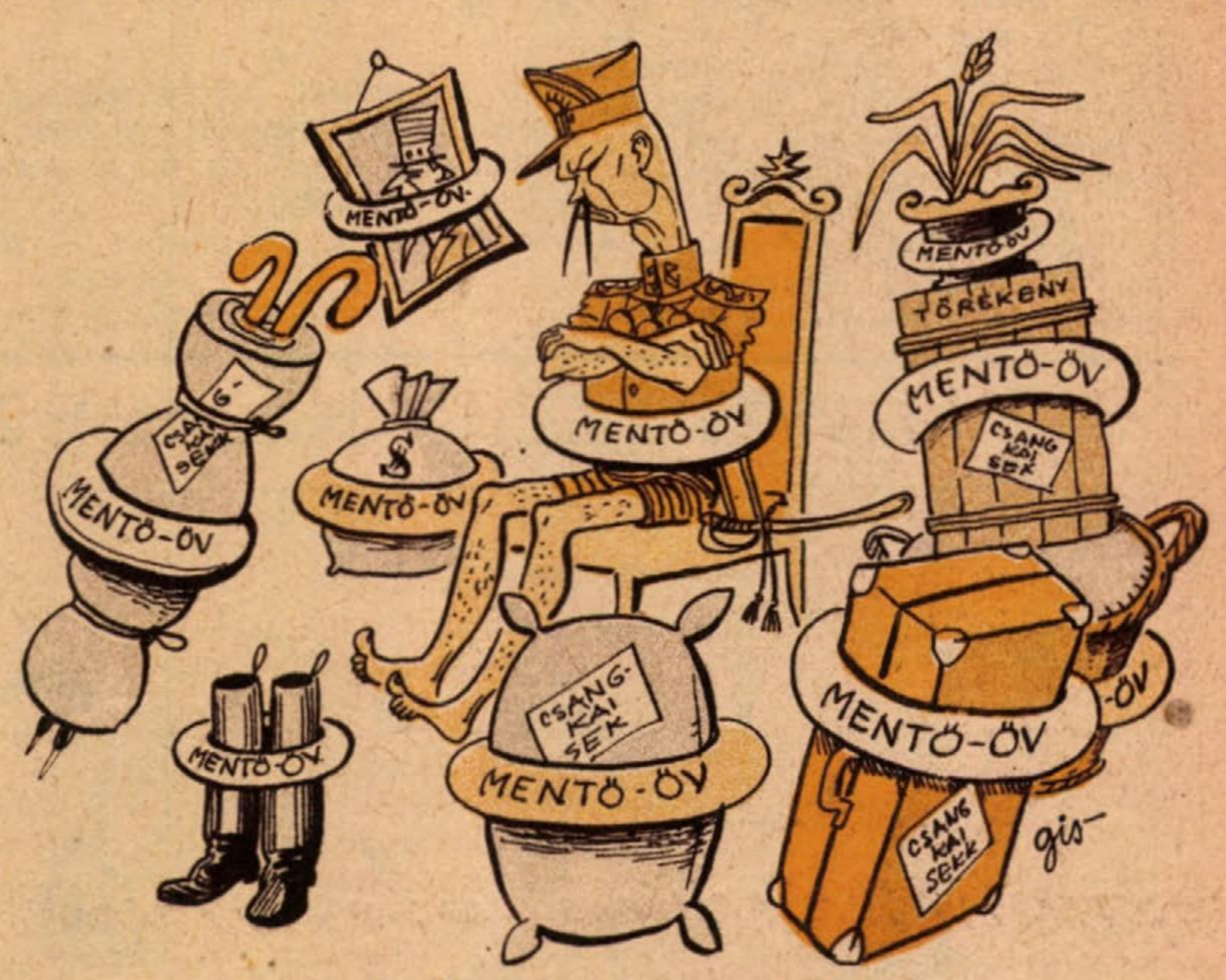

TITO INTERJUT AD

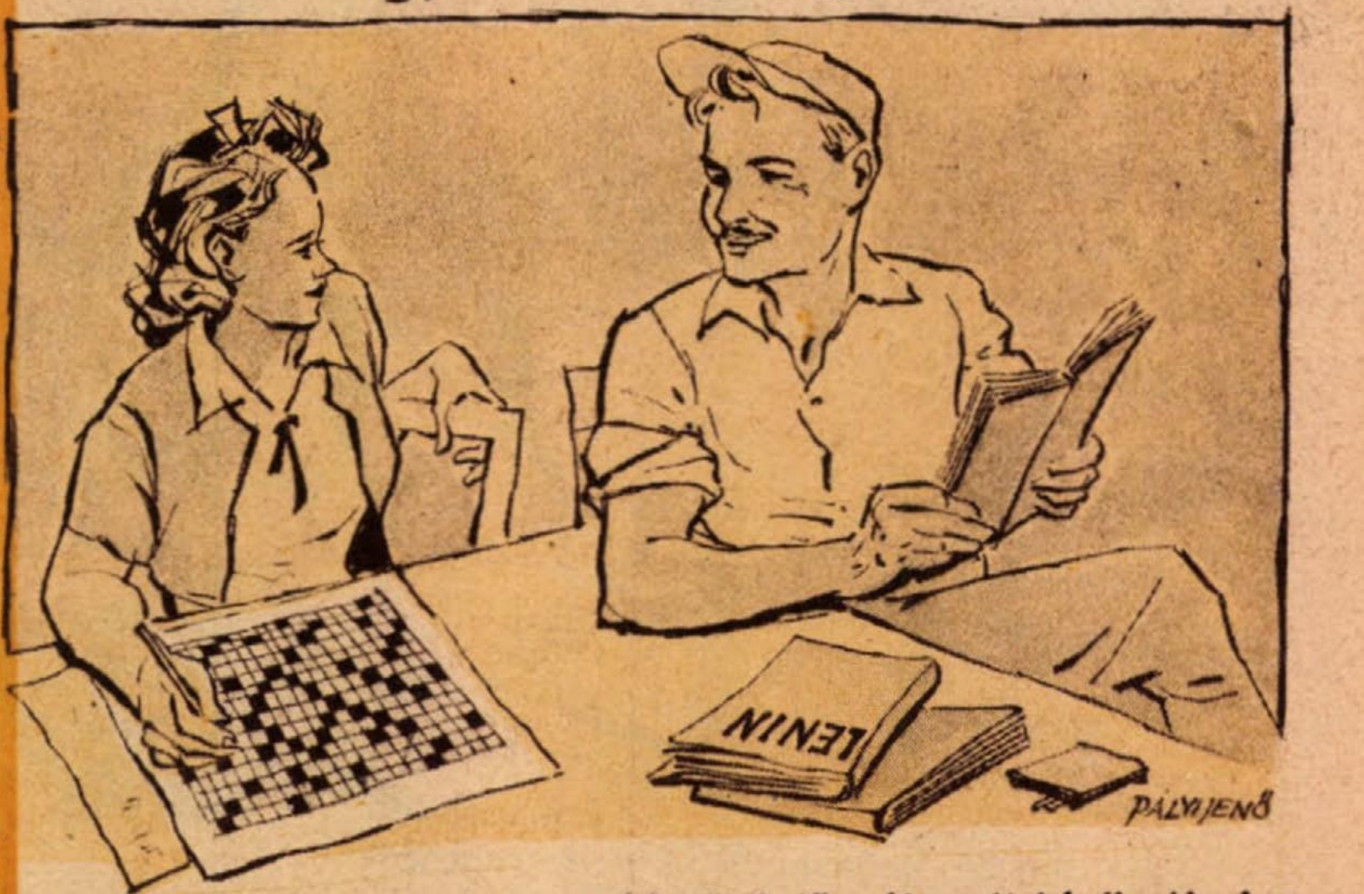
— Látja, hogy körülvesz engem a népem?
— És azok a csendőrök?
— Azok a népet veszik körül.

Formóza felszabadítása előtt

Csangkájsek előkészül a védelemre.

Egyszerű a megoldás

— Azt mondja: vízszintes hét, öt betű, „Elvezettel hallgatja Amerika hangját". Mit gondolsz, mit írjak be ide?
— Írd be, hogy hülye!

A vadász és az őrangyal

Pokoli álom

Hitler: Gyönyörű álmom volt, Belzebub kamerád! Az ENSZ lobogója alatt harcoltam a koreai népi seregek ellen...

Egy diák a számtanpótvizsga előtt

EZ AMERIKA!

Az USA-ban körkérdés volt a minap.
— Hol a legjobb? — kérdezte egy napilap.
(Nagy választék van ott: Palmbeach, Miami...
Ki melyiket fogja vajjon kívánni?)
Megérkeztek hamarost a válaszok,
Meglepőbbnél meglepőbbek már azok.
A legtöbben a Sing-Sing-re szavaztak.
Börtönben jó! Nincs ott helye panasznak.
Aki ott ül, nyugalomban üldögél.
Nem riasztja lakáshiány, — se a tél.
Nem dobják ki állásából éhesen...
A Sing-Singnél nincs jobb hely az égbe sem!

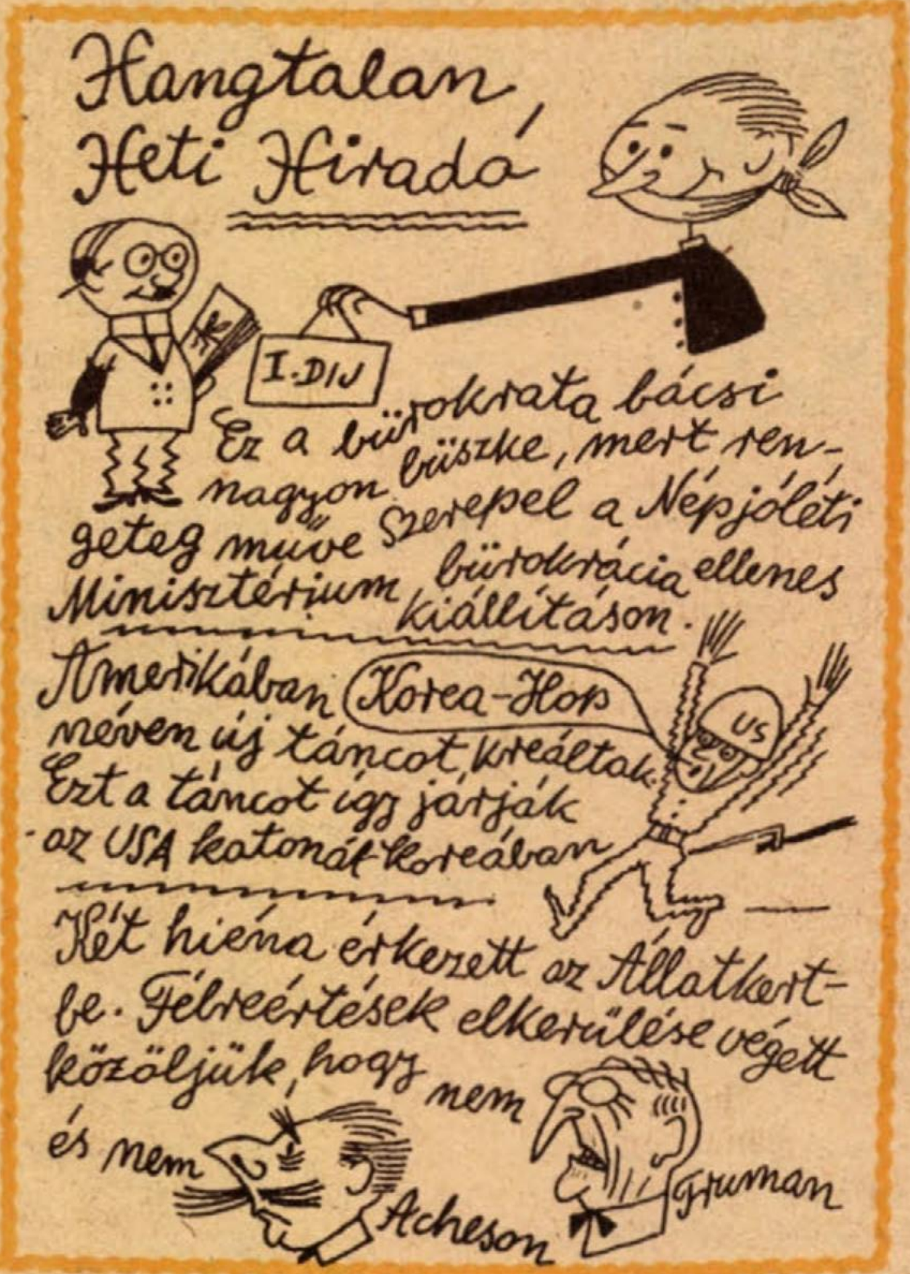
*

Az USA-ban új divat a kutya-zseb.
Lehet-e egy dáma szebb és kecsesebb,
Mintha zsebben hordozza a kutyáját,
S kenguruban lelheti a druszáját?...
Mégis, akik csak pár centet keresnek,
Morognak, a dáma után ha lesnek.
Összesúgnak hunyorgatva utána:
— Kutyafáját! Jön még dér a kutyára...

*

Az USA-ban hírre kapott egy regény.
A főhőse szemrevaló egy legény.
Gyermeket ölt, — arra vitte a kedve.
Tárgyaláson vall vidáman, nevetve.
Részletezi szélesen az esetet, —
A bíró is szinte nyálat nyeleget.
Mindenkiben ébrednek vad ösztönök:
— Még ma este, sej, valakit megölök...
A regényből az ölésvágy úgy kihat,
Jómagam is duzzasztom a mukszlimat
S mondom: — De kár ezt a könyvet felütni!
De jó lenne az íróját leütni...

K. T. L.

Kis emberek közelről
MacArthur

MacArthur amerikai tábornokról túlzás nélkül el lehet mondani, hogy Napoleon sem értett úgy a részvényekhez, mint ő. Legbravúrosabb huszárvágása az volt, amikor Manilla ostroma alatt az ostromlott várban ötszáz kupont vágott le egymásután, aztán repülőgépen Ausztráliába szökött.

Hidegvére emberfeletti. Amikor katonái cipőiket eldobálva menekültek a koreai harcok során, MacArthur nyugodtan adta ki a parancsot segédtisztjének:

— Azonnal vegyen kétszáz darab cipőgyári részvényt, mert azok most emelkedni fognak.

MacArthur annyira ízig-vérig katona, hogy a leghétköznapibb dolgokat is katonai szaknyelven közli, szinte állandóan katonai kifejezésekben gondolkozik. A minap például azt mondta a komornyikjának:

— John, vegyen elő tűt-cérnát, rugalmasan elszakadt a nadrágom...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ
Szerkesztőség: Budapest, V., Honvéd-utca 10. Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal: Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3. Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

Amerikai apropó

— Tüntetnek az éhező munkások, vezérigazgató úr!
— Erről jut eszembe: adott már a kutyának ebédet?

Aki nem vesz színházbérletet...

Bérletváltás előtt

— Nem Tercsikém, nem váltok bérletet, ne erőltesd, nem váltok és punktum.

— De miért nem váltasz, hiszen...

— Hogy miért nem váltok? Mert drága, mert biztosan rosszak lesznek a darabok, mert hosszúak lesznek a darabok, mert rövidek lesznek a darabok, mert kevés az Opera, mert kevés a Nemzeti, mert lehet, hogy meghalok, mert inkább focimeccsre megyek. Az ám, miért nem árulsz meccsbérletet? De mit dumáljak annyit, menj a csodába, keress más verebet. S különben is a nagynénikém páholynyitogató az Operában, kilencvenszázalékos kedvezménnyel hoz jegyeket, az öcsém meg annyi potyajegyet hoz az izé-színházból, hogy még el is ajándékozok belőle.

Bérletváltás után

— Te Tercsi, nekem mért nem szóltál, hogy lehet bérletet váltani? Szóval már itt is az az átkozott kivételezés. Szóval egy leendő tagjelöltet neked nem kellett volna bérlettel ellátni.

— Dehiszen... dehiszen...

— Semmi dehiszen, semmi mellébeszélés, vaj van a fejeden és kész. Meg akarom nézni a „Hétköznapok hősei"-t mindenki mondja, milyen jó darab, és képzeld, nincs jegy, kedvezmény meg pláne nincs.

— Én holnap nézem meg.

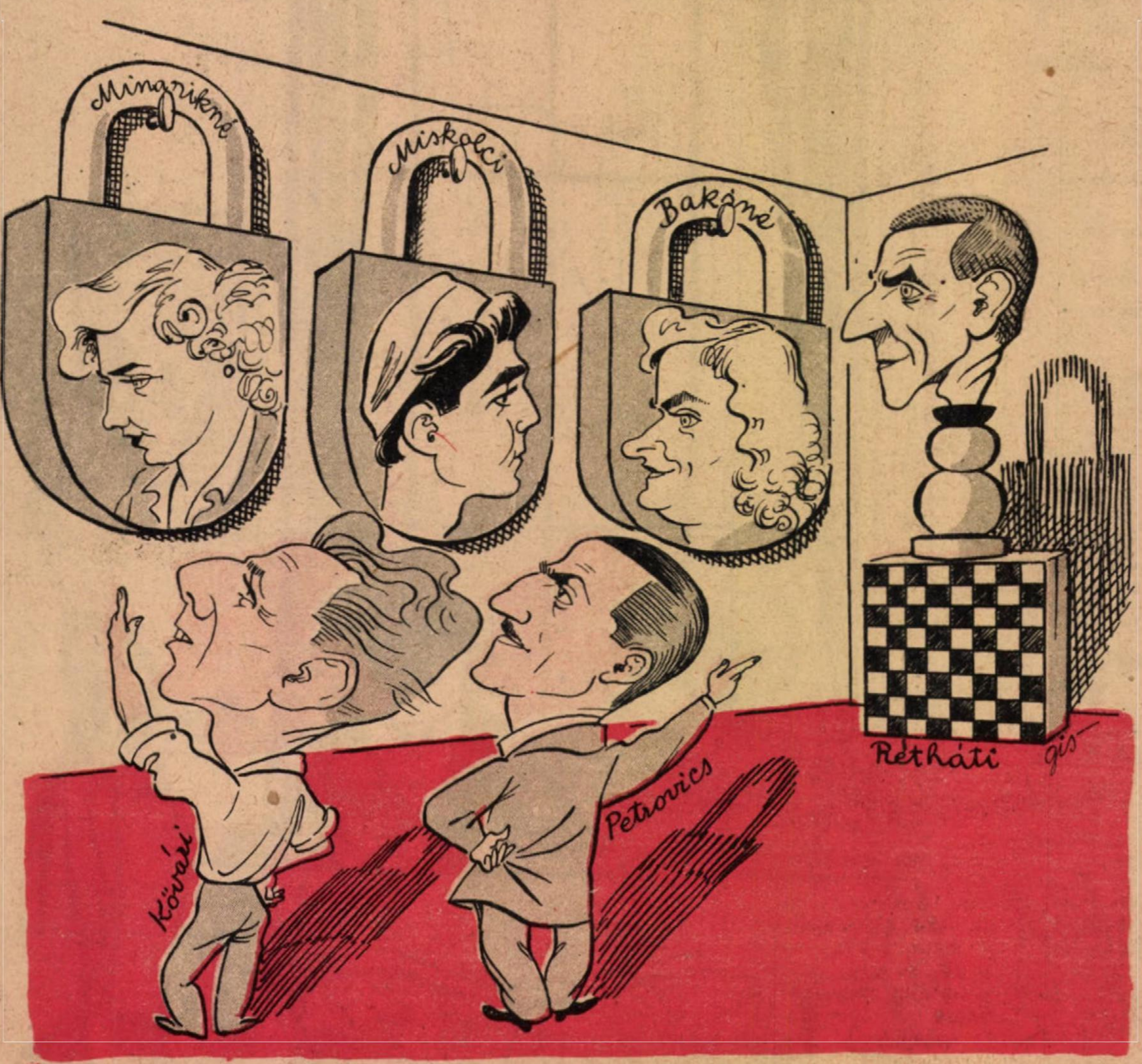
— Holnap? Majd adok én neked holnap. Már megint a kispolgári egoizmus. Szóval magadnak tudtál bérletet váltani. Mutasd csak azt a bérletet. Helyes, nesze, itt az ára. Ez lesz a büntetésed, amiért nem szóltál, én megyek el helyetted. Menj focimeccsre. Te úgy tudom, szeretsz focimeccsre járni, talán még kapsz jegyet. De különben is jobb ha hallgatsz, hallom, van valami páholynyitogató nénikéd, annyi potya jegyet hoz, amennyit csak akarsz.

Az már baj!

— Mi baja van az urának, Zsírosné?
— Megütötte a bokáját.
— Ejnye! Lőccsel? Doronggal?
— Nem, a zsizsikes búzával.

Ludas Matyi az ELZETT gyárban

Tárlatvezetés

Rajzolónk üzemi tárlatkiállításán a termelési felelős és a propagandista bemutatnak néhány kiválóságot.

Első képen Minárikné, a gépműhely üdvöskéje, műhelytitkára, kedves, csinos, gyors és fürge élmunkása látható.

A másodikról az ördöngőskezű Miskolczi ifjúmunkás néz le ránk, aki ha a DISZ-munkában, olyan lelkes lenne, mint a csiszolásban, még tökéletesebb dísze lehetne az Elzettnek.

A harmadik lakat az ország, állítólag legkövérebb sztahanovistáját, Bakónét, a jelenlegi Ü. B.-titkárt ábrázolja, s bár kövérségének látható jeleit elhagytuk, mindenki elhiheti, méltó rekláma ő az üzemi konyhának.

A sakkfigurába formált Rétháti elvtárs az üzem legjobb sakkozója, aki egy szimultán során Averbach szovjet mestert is megverte. Állítólag csecsemőkora óta sakkozik s első szava nem az volt, hogy papa, mama, hanem satt-matt, satt-matt...

Társadalmi munka

A bérelszámolási osztály vezetője, Viola kartárs oszlopos, derék ember. Eddig ez az oszlop 1900 forint havi fizetésen tengette életét, de mint kissé korhadt oszlopnak, lecsökkentették 1100-ra, amit derekasan ellenzett.

Pedig nem volna ő rossz vezető, ha jobb vezető volna, hisz állandóan tele van tervekkel, elgondolásokkal, kimutatásokkal, rámutatásokkal. Egyébként éppen tegnap volt három éve, hogy befejezte a decentralizálási előkészületek előkészületeinek előkészítését. A munka már megfelelően előrehaladt, most már a mosakodásnál tartanak, a párttitkár Shampoon nélkül mossa Viola oszloptárs fejét, a megmosdatott pedig Pilátusként kezét mossa, holló a fiát mossa, egyszóval nagy tisztasági verseny van.

No de nem azért bürokrata valaki, hogy ne találjon ki valami rosszat, ha szorul a kapca. Miután a hibás szervezés miatt rendes munkaidő alatt nem tudják elvégezni a bérelszámolást, a bérelszámolás jelentős részét elvégzik — társadalmi munkában.

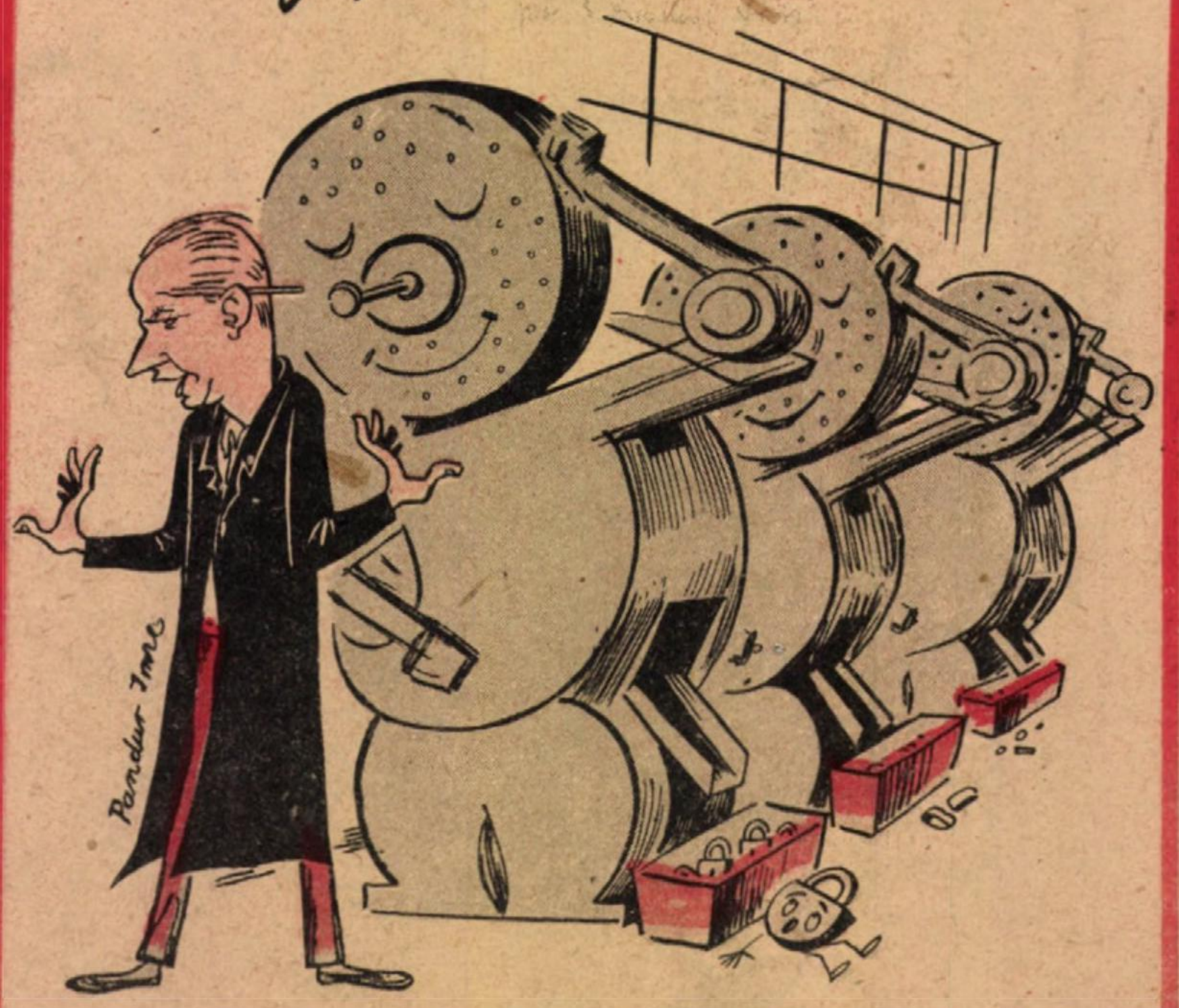
Munka után úgy estefelé, mikor pihen a gyár, bent maradnak a dolgozók és csak úgy ingyen, önzetlenül és munkabérmentve körmölnek a társadalom érdekében. Igy több legyet is agyonüt Viola szaktárs egycsapásra, mert először is neszeneked édes gyáram egy kis fogcsikorgatva végzett társadalmi munka.

Na és a második legyet saját magának csapja agyon Viola oszloptárs, mert ő természetesen négykor eltűnik és társadalmi munkája a kiadott ukázban rejlik. Megmossa a kacsóit (párttitkár nélkül, szappannal), otthagy csapot és papol néhány buzdító szót—, pá, pá gyerekek, sok sikert a társadalom hatásos előrehaladása érdekében kifejtett munkátokhoz.

Persze a Párt nem ilyenfajta társadalmi munkát vár az elvtársaktól, viszont amilyen a vezető, olyan a társadalmi munka. De azért most talán ha igaz, meglesz a decentralizálás, mert már az előkészülés előkészületei, előkészületek, elkészülések... nak-nek... előkészület... szóval izé, valami folyik az ügy érdekében.

De ne veszítsük el hitünket és bízzunk benne, hogy a bérelszámolás döcögve működő gépezete egyszer majd, szóval majd egyszer, egyszer majd valamikor tökéletesen fog működni.

Gépállás-halmozó

Pandur elvtársat, a gépműhely művezetőjét avval gyanusítják, hogy többszörös és megrögzött gépálláshalmozó. Gépei ugyanis elég gyakran megmakacsolják magukat s ilyenkor semmittevésbe merülve, rontják a műhely termelésátlagát. Mi azonban megvédjük Pandur elvtársat s örömmel közöljük, a gépek ma már ritkán „lógnak" meg a munka elől s ha a gépek mégis leállnak, az többnyire a rosszul szervezett anyagszállítás s az időnként rossz anyagot szállító Salgótarjáni Hengermű miatt van.

Nevek és egyebek

Mint a Humor cimű nehézipari nagyüzem egyszerü, de lelkes munkása, érthető érdeklődéssel viseltetem szakmám nyersanyaga, a szavak iránt. Épp ezért senkit sem lephet meg, hogy belépvén az Elzett-gyárba, első gondolatom az volt: vajjon ki lehet vagy mi lehet ez az Elzett?

Ezenközben — amint Petőfi mondotta — jutott eszembe számtalan szebbnél szebb gondolat, de megfejtésül valamennyi alkalmatlannak bizonyult. Viszont a gyár területén élő népek szájról szájra járó mondáiból végülis sikerült összeállítanom az Elzett-legendát, amely ha nem is olyan költői, de majdnem olyan bonyolult, mint a finnek nemzeti éposza, a Kalevala.

A gyár alapító igazgatója ugyanis nem Kalevala,. hanem László vala, pontosabban László Zoltán, aki nyomban az induláskor eltökélte, hogy a zsebrevágandó dús profit mellett magát is beleörökíti a gyárba, imponáló szerénységgel nevének kezdőbetüit adva a vállalat cégéréül.

Az olvasó joggal vetheti közbe, hogy ez esetben a gyárat Elzé-nek kéne hívni és igaza is van. Ám egy gyárigazgató lelkivilága sokkal bonyolultabb, semhogy efajta primitiv megoldásokkal beérje és különben is betükben behozatalra szorult, mert az alapitás évében rossz volt a termés és lábon rothadtak el a Z-betük. Épp ezért Németországból importált egy Z-t, amely tudvalevően Cett-nek ejtendő.

Igy lett a gyár neve Elzett, helyesen ejtve pedig Elcett, ami merőben keresztülhúzta a nemes alapitó terveit kezdőbetüinek megörökítése szempontjából. Ahhoz ugyanis, hogy az eredeti intenció kifejezésre jusson, az igazgatót László Coltánnak kellett volna hívni, ami pedig épolyan marhaság, mintha valaki azt állítaná, hogy Jónás próféta egy zetthalban lakott.

Ennyit az Elzett-ről, amely mint egy kitűnően dolgozó gyár elnevezése megérett a kicserélésre, de meg kell jegyeznem, hogy nem ez az egyetlen név a szép Bence-utcai üzemben, amely gondolkodásra késztet. Mint megtudtam, az itt gyártott legnagyobb, azaz 75 dekás, imponáló külsejű lakatot Kallós úr, az üzem államosítás következtében felszívódott igazgatója valamelyik „menyasszonyáról" nevezte el Gogi-lakatnak. El kell ismernünk, hogy ez igazán költői nászajándék, csak azt nem értem, hogy a menyasszonyt miről nevezték el Goginak, mert e névnek se nőben, se lakatban semmi értelme nincs. Patent kis teremtés lehetett ez az Elzett Gogi, ezért van az, hogy neve fennmarad, míg csak a földön riglizni fognak.

Annak máris örülni lehet, hogy túlélte Kallóst...

Darvas Szilárd

Dal a selejtről

Világéletemben szerettem volna a híres versek hőseivel beszélgetni, teszem azt, megkérdezni Ágnes asszonyt, hogy tényleg bolond volt-e, vagy csak tetette magát, továbbá megérdeklődni Szép Ilonkától, hogy a vadász a hosszú méla lesen kívül nem űzött-e egyéb erdei foglalkozást is vele kapcsolatban. Minderre azonban nem kerülhetett sor, mert a szóbanforgó

csasztuskákat csaknem száz éve írták, nem beszélve a hősökről, akik már akkor is rég alulról szagolták a rímeket.

Itt, az Elzettben, azonban végre megvalósíthattam ezt a régi tervemet. Elolvasván a gyár kultúrvezető-költőjének üzemi balladáját, nyomban érdeklődni kezdtem Kramerovitsné után, akit a helybeli regősirodalom így szólaltatott meg:

Kramerovits férjem,
ki sztahanovista,
hühühü, hahaha,
ki sztahanovista...

A továbbiakban a hősnőt a selejt iránt faggatják, mire megtörve a bizonyítékok súlya alatt, így dalol:

Csináltam selejtet,
de nem vagyok hibás,
hühühü, hahaha,
de nem vagyok hibás.
Nem én vagyok oka,
hanem Kovács elvtárs,
hühühü, hahaha,
hanem Kovács elvtárs.
Aki a gépemet
rosszul állította,
hühühü, hahaha,
rosszul állította.

Több, mint húsz strófán keresztül aztán tisztázódik a tényállás, de a vers vége balladai homályba vész, az ígéretnél végződvén:

Hibámat már látom,
a kritika jó volt,
hühühü, hahaha,
értek a bölcs szóból.

Hühühü ide, hahaha oda — gondoltam magamban — nézzünk csak

utána, hogy a valóságban miként ér véget egy ilyen csasztuska. Utána is néztem és az összes illetékesekkel folytatott beszélgetéseim eredményeként megállapíthatom, hogy a tréfás, de találó kritika elérte célját. Sikerült „kidalolni" a selejtet Kramerovitsné munkájából s bevallom, hogy mint olyan ember, aki a költészetet néha maga is műveli, némi irigységgel szorítom meg gyárbeli kollégám kezét. Mert jobb rímeket már sokat láttam, de jobb eredményt keveset.

Lutz és az ő elvei

Ma már a legtöbb futballista tagja az antialkoholista ligának, tüdejét nikotin gőzével nem senyvesztve, káros szenvedély és kicsapongás nélkül él, spenóttal és limonádéval acélozza lábát.

A gyári futballcsapat tagjai is csupa szolid nyárfalevelek, beleértve az edzőt is, aki civilben békés kocsmáros és kisfröccsök árubabocsátásával építi a szocializmust. Különben Lutz névre hallgat, s remekül edzi a fiatalokat, mindig mondja nekik:

— Egy focista ne politizáljon, az szúrjon nagyot a dönibe s ha minden jól megy, összerugdalhat magának egy kiskocsmát,

— Ideális állapot az is — szokta mondogatni, — ha a focista csak a focinak él s a munkát hagyja azoknak, akik nem tudnak tizenhatosról lehetetlenül éles szögből kapásdugót lőni.

Jelszava még az is, ha már dolgozni kell a focistának, akkor valami munkanélküli munkára fogják, ahol nem kap inszakadást, vagy homloküreggyulladást a szellemi erőfeszítéstől. Időnként Lutzunk fenyegetve közli a gyárvezetőséggel, hogy új focistákat hozott, akiket, ha azonnal föl nem vesznek, összedől a futballcsapat, kámforrá válnak a bajnoki remények.

Ezek a csupaláb legények csakhamar be is bizonyítják, hogy bár remekül tudnak taccsot dobni, a munkához ritkán van hangulatuk, de egy jó hangulatos kiskocsmában munkaidő alatt is elüldögélnének.

Mit lehet ilyenkor tenni? Egyszerű. Nehogy összedőljön a gyár, a sok jó focistát kiírják az ellátási listáról s érdekes, a futballcsapat sem omlik por és hamuvá a rettentő porcleválásra.

Száz szónak is egy a vége, nem volna baj, ha Lutz edző levedlené a régi mezt és észrevenné, hogy ma már a labdarúgók is másként fociznak s mi bár elhisszük, hogy bort mér, iszik és prédikál, mégse volna helyes, ha az Elzett-gyári focisták kocsmajogról és nem az élmunkásjelvényről ábrándoznának.

Nagy S. József.

Jövő héten:

Ludas Matyi az Első Magyar Cérnagyárban